

சாயல்

- நீர்வைபொன்னையன்
இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்

noolaham.org | aavanaham.org

சாயல்

நீர்வை பொன்னையன்

நீர்வை பொன்னையன்

வெளியீடு

இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கிய மன்றம்

நூல்:

சாயல்

ஆசிரியர்:

நீர்வை பொன்னையன்

வெளியீடு :

இலங்கை முற்போக்குக் கலை
இலக்கியமன்றம்
18, 6/1, கொலிங்வுட் பிளேஸ்,
கொழும்பு 06
இலங்கை

விநியோகஸ்தர் விற்பனையாளர்:

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11
தொலைபேசி இல. 011 2422321

வெளியீட்டுத் திகதி:

15.09.2019

அச்சுப் பதிப்பு

ஆர்.எஸ்.ரி. என்டர்பிறைஸ்ஸஸ்
(பிறைவேட்) லிமிட்டட்
114, டபிள்யு. ஏ. சில்வா மாவத்தை
கொழும்பு 6.
தொ.இல. 0777878772

ISBN No.:

ISBN 978-955-1810-31-3

விலை.

250/=

சமர்ப்பணம்

இலங்கையில் இடதுசாரி
இயக்கத்தின் முன்னோடிகளில்
ஒருவரும் இலங்கை வடபுல கம்யூனிஸ்ட்
இயக்க ஸ்தாபகர்களில் ஒருவரும்
சிறந்த கல்விச் சிந்தனையாளரும்,
மக்கள் இலக்கியக் கோட்பாட்டாளரும்,
இறுதி மூச்சுவரை தமது கொள்கையின்படி
வாழ்ந்தவருமான
தோழர் மு. கார்த்திகேசன் அவர்களின்
ஐனன நூற்றாண்டு நினைவாக.

முன்னுரை

எம்.கே. முருகானந்தன்

ஒரு நீண்ட பிரசவ அவஸ்தையின் பின்னர் இந்தக் கதைகளின் தொகுப்பு வெளிவருகிறது. ஏற்கனவே பலதடவைகள் பிரசவித்து இருந்தாலும், இது முற்றிலும் வேறான பிரசவம்.

நீர்வை ஒரு மூத்த எழுத்தாளர். ஆறு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலக்கியப் பயணம் செய்பவர். உறுதியான, தளர்வற்ற தொடர்ச்சியான நீண்ட நெடும் பயணம். தளம்பல்களும் விட்டுக் கொடுப்புகள் அற்ற உறுதியான முற்போக்குக் கொள்கையுடனான உறவு. இவருடன் சூடி ஓடத் தொடங்கிய பலரும் பின்தங்கிவிடவும் காணாமல் போய்விடவும் இவர் மட்டும் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார். ஏனோதானா என்றறன்றி தன்னை இற்றைப்படுத்தி, புத்தாக்கம் செய்து வருகிறார். பழைய எழுத்தாக்க முறைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி, தனது படைப்புக்களை புதிய உத்திகளில் செய்யவும் முனைகிறார். இத்தொகுதியிலும் இதன் கீற்றுகளைக் காணலாம். இது அவரது 12வது சிறுகதைத் தொகுதி என நினைக்கிறேன்

இத்தொகுப்பில் உள்ளடங்குபவை நீர்வையின் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகளாகும். உள்ளடக்க ரீதியாகவோ, கோட்பாட்டு ரீதியாகவோ, தர ரீதியாகவோ, கால ரீதியாகவோ, படைப்பாக்க உத்தி ரீதியாகவோ இவை தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. முற்று முழுதாக கள ரீதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவரது படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை யாழ் மண்ணை அதிலும் முக்கியமாக நீர்வேலி செம்மண்ணைக் களமாகக் கொண்டவை. அந்த மண்ணின் தோட்டம் துரவுகளும், பாடசாலை கோவில்கள் போன்ற களச் சித்திரிப்பும், பேச்சு வழக்கும், அந்த மண்ணின் மாந்தர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் இயல்பாகச் சித்தரிக்கப்படும். பல இடங்களில் அவர்களின் பட்டப் பேர்களும் நொட்டைச் சொற்களும் பாய்சமாக இனித்து வாசகனை அந்த உலகத்திற்குள் நனைந்தாறச் செய்யும்.

கொழும்பைக் களமாகக் கொண்ட படைப்புகளும் இருக்கின்றன. அவுஸ்திரேலிய மண்ணை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சில படைப்புகளும் உள்ளன.

ஆனால் இங்கு தொகுக்கப்பட்டிருப்பவை பாரத தேசத்தின் வங்க மண்ணைக் களமாகக் கொண்டவை மட்டுமே. இந்த வகையில் அவர் ஒரு முன்னோடி என்றே சொல்ல வேண்டும். புலம் பெயர் எழுத்தாளர்கள் சிலர் தாங்கள் வாழும் அந்நிய மண்ணைக் களமாகக் கொண்ட கதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சில நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன. சில ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தாம் வெளிநாட்டுப் பயணங்களில் பெற்ற அனுபவங்களை படைப்புகளாகத் தந்தும் உள்ளார்கள். ஆனால் உள்ளூர் படைப்பாளி என்ற வகையில், நீர்வை பொன்னையன் மட்டுமே ஒரு தொகுதியாக வெளியிடும் அளவிற்கு அந்நிய மண்ணை, அதிலும் அங்குள்ள ஒரு பிரதேசத்தை மட்டும் களமாகக் கொண்ட சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கிறார் என எண்ணுகிறேன்.

வங்கம் பாரத தேசத்தின் மிக முக்கிய பிரதேசம். அது தந்த பல கவிஞர்களையும் இலக்கியவாதிகளையும், கலைஞர்களையும் மறக்கவே முடியாது. ரவீந்திரநாத் தாகூர், பங்கிம் சந்தர், விபூதிபூசன் பரஜி போன்றோர் ஒருபுறம். தாய் மண்ணில் பற்றுக்கொண்ட விடுதலைப் போராளிகள் மற்றொரு புறம். சுபாஸ் சந்திர போஸ், குதிராம்போஸ், என்று எல்லையின்றிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

“வங்கம் இன்று எதனை நினைக்கிறதோ அதை நாளை இந்தியா நினைக்கும்” “இந்தியாவில் முதல் முதலாக மேற்கு வங்க கம்ப்யூனிஸ்ட் அரசை நிறுவி சாதனை படைத்தது வங்க மக்கள்” நீர்வையின் கதை மாந்தர் உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள் வங்கத்தின் பெருமைக்கு சான்றாக அமைகிறது எனலாம்.

இந்தத் தொகுப்பில் மொத்தம் ஏழு சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. அவை யாவும் வங்க மண்ணைக் களமாகக் கொண்ட கதைகள். ஐம்பதுகளின் முற்பகுதியில் அங்கு நிலவிய சூழலை மையமாகக் கொண்ட புனைபட்டவை. சாயல் என்ற ஒரு கதை மட்டும் நினைவலையாக பின்னோக்குப் பார்வையாகச்

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முற்போக்கு சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் கொண்ட ஒரு இளைஞரின் பார்வையாகவே பெரும்பாலான கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான பல போராட்டங்களின் களமாக மேற்கு வங்காளம் இருந்ததை இக் கதைகளின் ஊடாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. முக்கியமாக ஆசிரியர்களின் போராட்டமும் அதில் மக்களும் பல்கலைக் கழக மாணவர்களும் இணைந்து கொள்வது பற்றிய சித்தரிப்புகள் அற்புதமானவை. தரிசனம் சிறுகதை இப்படி ஆரம்பிக்கிறது.

“நகரத்தின் ஆத்மா மூச்சுத் திணறுகிறது...நகரமென்ன, முழுத்தேசமுமே கொதித்துக் கொந்தளித்து எரிமலையாக நிற்கிறது .” ; “... தேசத்தின் உயிர்நாடியான ஹீகிளி நதியில் ஒரு படகைக் கூட காணவில்லை...”. மக்கள் எழுச்சிப் போராட்டமும் அதை முறியடிக்க கொடுமையான அதிகாரியின் தலைமையில் காவல்துறையின் குவிப்பும் அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. களத்தில் நின்ற ஒருவரால்தான் அத்தகைய யதார்த்த சித்தரிப்பு சாத்தியமாகும். முடிவு முற்றிலும் எதிர்பாராதது.

வங்க பீஹார் மாநிலங்களை இணைக்க முயலும் அரசின் முயற்சிக்கு எதிரான போராட்டம், கிழக்கு பாகிஸ்தானிலிருந்து அகதிகளாக வந்த மக்களில் குடியிருப்பு தொடர்பான போராட்டம், படகோட்டிகளின் போராட்டம், வியற்றாம் மீதான தாக்குதலுக்காக அமெரிக்காவிற்கு எதிரான எழுச்சி என பல போராட்டங்களின் களமாக வங்கம் இருந்திருக்கிறது. இவை வெறும் தகவல்களாக அன்றி உயிரோட்டமான பதிவுகளாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இடப் பெயர்வு, அகதி வாழ்க்கை போன்றவை எமக்கு அந்நியமானவை அல்ல. ஆனால் நாம் அகதிகளாக அல்லாடு முன்னரே கிழக்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து மேற்கு வங்காளத்திற்கு மக்கள் அகதிகளாக வந்த தகவல்களும் அவர்களது வாழ்வாதார, குடியிருப்பு பிரச்சனைகளும் இந்திரா என்ற சிறுகதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் அரசாங்கத்தை நம்பியிருக்காது தொழிற்சங்கங்கள், மாதர் அமைப்புகள், மாணவ அமைப்புகள் போன்றவையே அந்த முகாம்களைக் கொண்டு நடத்துவதை கதைகள் ஊடாக அறிகின்றோம். உணவு உடை மருந்து மட்டுமின்றி மாணவர்களுக்கு பாடங்களும் சொல்லித் தருமளவிற்கு மனிதாபிமானம் அங்கு நிறைந்திருந்தது. அவர்களின் தன்னலமற்ற பணி மனதில் நிற்கிறது.

இவ்வாறிருக்க பங்களாதேஸிலிருந்து அகதிகளாக வந்தவர்களை வெளியேறும்படி போராடும்படி அரசியல்வாதிகள் இங்கு எம்மக்களை தூண்டிக் கொண்டிருப்பது விசனம் தருகிறது

இந்தச் சிறுகதைகளின் களம் மேற்கு வங்காளம் என்று சொல்லப்பட்ட போதும் அங்குள்ள ஹூகிளி பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவையாகவே இருக்கின்றன. அதிலும் முக்கியமாக சரம்பூர் கல்லூரியும் அதன் சூழலும் அற்புதமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹூகிளி நதி, படகுப் பயணம், பசுமை போர்த்திய நிலங்கள் என அந்தச் சூழலுக்குள் அநாசியமாக எம்மை ஒன்றிணைய வைத்துவிடுகிறார் நீர்வை.

இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் அனைத்திற்கும் முற்போக்கு சிந்தனைகளும் அநீதிக்கு எதிரான போராட்டங்களுமே அடிநாதமாக இருந்தாலும் வாலிபத்தின் காதல் உணர்வுகள் சில கதைகளில் நுணுக்கமாகவும் அதே நேரம் உயிரோட்டமாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பது அவற்றிற்கு மற்றொரு பரிமாணத்தைக் கொடுக்கிறது.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள வந்தனா என்ற சிறுகதை மட்டும் சற்று வித்தியாசமானது. கல்கத்தாவின் சிவப்பு விளக்கு பிரதேசமான சிடியாக்கானாவில் வாழும் பாடகியும் நாட்டிய தாரகையுமான வந்தனா பற்றியது. ஆனால் இது ஆபாசமான சிவப்புவிளக்கு கதையல்ல. ஆழமான அன்பு பற்றியது. ஏதிர்பார்ப்புகள் இன்றி அன்பை அள்ளி வழங்கும் பரந்த உள்ளத்தின் கதை. மற்றொரு இடத்தில் அவரின் முடிச்சவிழ்க்கும் வித்தை என்னைக் கவர்ந்தது. அவர் திசைரி காணும் அந்த அழகிய இளம் பெண் அருகே ஒரு நாலு வயதுக் குழந்தை. அவளது பிள்ளையாக இருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுகிறது. "அவளது நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டில்லை. அவளது தலையில் மொட்டாக்குச் சீலையுமில்லை..., கட்டுக் குலையாத உடல்... தடித்த சிகப்புக் கரை போட்ட வெள்ளைப் புடவை இல்லை..., கடல் அலையாய் புரளும் கடும் கூந்தல் காற்றில் நீந்திக் கொண்டிருப்பு..." இவை போதுமே! அவள் கண்ணிப் பெண்தான் என அவன் உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

கல்லூரி சகமாணவி, வெகுசனப் போராட்டங்களில் இணைவது, அவளது இல்லத்திற்கே சென்று அவர்களது பெற்றோருடன் நெருங்கிப் பேசுமளவிற்கு உறவு இருந்த போதும் வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தாத காதல் அவனுள், அவளது உணர்வுகளும் அவ்வாறுதான். இருந்தபோதும் குடும்பப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை காத்திருக்கிறது. வங்காளத்தில் கற்ற அனுபவங்களுடன் உள்ளூர் மக்களுக்காக போராட வேண்டிய பணியும் காத்திருக்கிறது. அவன் நாடு திரும்ப நேர்கிறது. அவளும் புரிந்து விடை

கொடுக்கிறாள். உன்னத இலட்சியங்களின் முன் காதல் இடையூறாக இருக்கமுடியாது என்பது சொல்லாமல் சொல்லப்படுகிறது. வித்தியாசமான படைப்பு.

இத் தொகுப்பில் உள்ள படைப்புகளில் சில பாத்திரங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன. உதாரணமாக நேணுஹா, இந்திரா, வேணிமாதவன், அணிஸ்ராய் சௌதிரி பிமால்சென், லலித்குமார் போன்றவர்கள். இக் கதைகள் அனுபவம் சார்ந்த படைப்புகள் என்பதற்கு இது மற்றொரு உதாரணமாகும். சுமார் அறுபது எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரான வங்க மண்ணின் வாழ்வை எப்படி அவரால் உயிரோட்டமாகச் சித்தரிக்க முடிந்தது. "ஐம்பதிலிருந்து ஐம்பத்து ஏழுவரை கல்கத்தாவில் நான் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருக்கையில் நான் நேரடியாக பங்குபற்றிய..." என காலவெள்ளம் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரை விடையாக அமைகிறது.

ஆம் நான் ஆரம்பத்தில் கூறிய பிரசவ அவஸ்தை அதுதான். இவரது சுமார் 60 வருட கால இலக்கியப் பிரசவ அவஸ்தையின் பேறான இந்த நூல் ஈழத் தமிழ் வாசகப் பரப்பிற்கு அருங்கொடையாகக் கிடைத்திருக்கிறது. தொண்ணூற்றை விரைவில் எட்டிப் பிடிக்க இருக்கும் நீர்வை நல்லாரோக்கியத்துடன் வாழவும், படைப்பிலக்கியத்திற்கு தனது பங்கைத் தொடர்ந்து அளித்து வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை பூர்த்தி செய்யவும் வாழ்த்துகிறேன்.

அணிந்துரை வங்கக் கதைகள் வாழும்

திக்குவல்லை கமால் -

பொதுவாக முற்போக்கு இலக்கிய சித்தாந்தத்தில், நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். கற்பனாவாத இலக்கியம் புரிவதில்லை. அவர்களது படைப்புக்கள் யதார்த்தம் - முற்போக்கு - மண்வாசைன போன்ற கூறுகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். இயல்பான வாழ்வுப் பின்னணியையும், ஓடுக்குமுறைகளையும், போராட்டங்களையும், கதா பாத்திரங்களாக சக மனிதர்களையும், அவர்களது மூச்சுக்காற்றையும், பேச்சுக்குரல்களையும், அதே வடிவத்தில் காணமுடிகிறது. நீர்வை பொன்னையன் ஒரு மூத்த முற்போக்குப் படைப்பாளி என்பதில் இரண்டு கருத்துக் கிடையாது.

இருந்தும் இவரது சில தொகுப்புக்களை வாசிக்கும்போது, வங்கச் சூழலில் எழுதப்பட்ட சில கதைகளைக் காணலாம். அதற்கான தெளிவு அணிந்துரை, முன்னுரை, அறிமுகவுரை போன்றவற்றினூடாகக் கிடைக்கலாம். ஆனால் பாடநூல்கள் மற்றும் அதுபோன்ற தேவைகளுக்கு, தனிக் கதைகளாக மீள்பிரசுரம் செய்யப்படும் போது, பிற்கால வாசகர்களுக்கு ஒரு சிக்கல் ஏற்படுவது தவிர்க்கமுடியாததே.

இவ்வாறான கதைகள் அவரது ஐந்து தொகுப்புக்களில் காணப்படுகின்றன. நிமிர்வு, காலவெள்ளம், நினைவுகள் அழிவதில்லை, பாஞ்சான், வந்தனா போன்ற தொகுப்புகளில் தலா ஒவ்வொரு கதையும், கால வெள்ளம், வந்தனா போன்றவற்றில் தலா இவ்விரு கதைகளுமாக மொத்தம் ஏழு கதைகள் உள்ளன. அவற்றை வங்கக் கதைகள் என்ற தலைப்பில் தனித்தொகுப்பாகக் கொண்டுவந்துள்ளமை பாராட்டத்தக்கதே. இதன்மூலம் இவர் ஏன் வங்கக் கதைகள் எழுதினார் என்பதற்கான விளக்கம் கிடைக்கிறது.

ஆம்: உடன் கட்டை ஏறுதல், பால்யத் திருமணம் என்பவற்றை வெற்றிகரமாக முறியடித்தது வங்கம். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முன்னணியில் நின்றது வங்கம். இந்திய தேசிய இராணுவத்தை நிறுவி ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராடியது வங்கம். இடதுசாரி அரசியலை முன்னிலைப்படுத்தியது வங்கம். சுபாஸ் சந்திரபோஸையும், ரவீந்திரநாத் தாகூரையும், சரத் சந்திரரையும் தந்தது வங்கம். இதனால்தானோ என்னவோ பட்டக் கல்வியை சென்னையில் கற்கக்கூடிய வாய்ப்பிருந்தும், கல்கத்தா சறம்பூர் கல்லூரியைத் தெரிவு செய்தார் நீர்வை.

அங்கு கல்வி கற்கும் காலத்தில் வங்க இலக்கியவாதிகளும், சர்வதேச சிற்ற்த படைப்புக்களையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புவாயிலாக வாங்கி வாசித்து தன்னைப் போஷித்துக்கொண்டார்.

கல்லூரி மாணவர் சங்கம். விடுதிக்கூட்டங்கள், கல்கத்தா - இலங்கை மாணவர் சங்கம், கலை விழாக்கள் போன்றவற்றில் மேலாதிக்கங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் உடைத்தெறிவதில் பாடுபட்டார். கல்லூரிக்கு வெளியேயும் கட்சிக்கூட்டங்கள், மகாநாடுகள், வெகுஜன இயக்கங்கள் மேதினம் போன்றவற்றில் பங்குகொண்டார். இவ்வாறாக வங்கத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டதன் பின்னணியிலேயே இச்சிறுகதைகள் உருவாகி உள்ளன.

“மீட்பு” என்ற கதை ஹுகினி நதிக்கரையில் புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் கிராமியக் கலைஞன் வேணிமாதவனுக்கு, இக்கல்லூரி இசைவிழாவில் அரங்க அந்தஸ்து பெற்றுக்கொடுப்பதைப் பேசுகிறது.

“தரிசனம்” என்ற கலை ஆசிரியர்களின் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகப் பொதுமக்கள் களமிறங்குகின்றனர். அவர்களில் ஒருவராக எண்பது வயது ஆசிரியரின் முன்னே பொலிஸ் படைத் தலைவன் தலைகுனிவதைக் காட்டுகிறது.

உள்நாட்டுப்பிச்சினையில் தலையிட்டதாக, இன்னும் சில குற்றச்சாட்டுக்களுடன் இலங்கை மாணவன் நாடு கடத்தப்படக்கூடிய சூழலில் சகமாணவியின் முயற்சியால் தப்புவதை “முனைப்பு” எடுத்துக்கூறுகிறது.

கலெக்டரான தனது சகோதரனுக்கு எதிராக அகதிகளுக்கு வாழ்வளிக்கும் வெகுஜன இயக்கப் பிரதிநிதியான இளம்பெண் வெற்றிவாகை சூடுவதை “இந்திரா” வில் காண்கிறோம்.

“வந்தனா”வில் வறுமைப்பட்ட திறமைசாலிக்கு விடுதியில் இடமளித்து, பின் ஒரு விலை மகளினால் போஷிக்கப்பட்டு, தனது இலக்கை அடைந்து, புவியியல் விஞ்ஞான ஆய்வாளனாக வெளிப்படுவதைத் தரிசிக்கலாம். பரஸ்பரம் புரிந்துகொண்டு, இளமை உணர்வுகளை தோழமை உறவுகளாக வரையறுத்துக்கொள்ளும் இளமனசுகளின் கதை “நினைவுகள் அழிவதில்லை”.

ஒரு பெண் பாக்டரின் கண்களுக்கூடாக, கல்லூரிக் காலத்தில் போராட்டக் குணத்தோடு இயங்கிய அவரது சிற்றன்னையை இனம்காணும் வித்தியாசமான கதையாக “சாயல்” அமைகிறது.

இக்கதைகள் யாவும் கதாசிரியர் 1950 - 1957 காலப்பகுதியில் கல்கத்தாவில் வாழ்ந்து அங்குபெற்ற அனுபவங்களுக்கூடாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களும் கற்பனையல்ல. நிஜம். அவர்கள் நீர்வையோடு உறவாடியவர்களே. அதற்கு மேலும் சொல்வதென்றால், இக்கதைகளில் அவர்களோடு சேர்ந்து நீர்வையும் தோன்றாக் கதாபாத்திரமாக உலாவருகின்றார்.

யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து போர்க்கால இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியமென இரண்டுவகையான இலக்கியங்கள் பேசப்படுகின்றன. அகதிகளாக ஒரு சாரார் வெளிநாடுகளில் தஞ்சமடைந்தனர். தமது அறிவை முன்னிலைப்படுத்தி இன்னொரு சாரார் வெளிநாடுகளில்

தொழில்வாய்ப்புப் பெற்றனர். இரு சாராரும் தங்களை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு, அங்கிருந்து இலக்கியம் படைக்கலாயினர். ஆரம்பத்தில் யுத்தம் தொடர்பானதாக இருந்தாலும், பின்னர் அந்நாட்டு அனுபவங்களாகவே அவை வெளிப்படலாயின.

நீர்வை கல்விக்காகப் புலம்பெயர்ந்தவர். அந்நாட்டுப் பிராந்திய அனுபவங்களுக்கூடாக வெளிப்பட்ட கதைகளே இப்பொழுது நூலாகியுள்ளது. அந்த அனுபவங்களைப் பெற்ற காலம் ஐம்பதுகளே. இலங்கையரின் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று பேசப்படுவது என்பதுக்கு பிற்பட்டதே. எனவே புலம்பெயர் இலக்கியத்தின்முன்னோடி நீர்வை என்றும் அதற்கான அடையாளம் "வங்கக் கதைகள்" என்றும் குறிப்பிடுவதில் தவறெதுவும் இருக்கமுடியாது.

"புரட்சியின் தொடரில் வங்கம். வங்கம் இன்று சொல்வதை இந்தியா நாளை சொல்லும்." என்று கூறுவார்கள். அப்படிப்பட்ட மண்ணில் வாழ்ந்து, அந்த மண்ணின் வாழ்வையும் வளத்தையும் போர்க்குணத்தையும் இலக்கியமாக்கித் தந்துள்ள நீர்வை பொன்னையனின் பணி இலங்கைத் தமிழ் - இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறும் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை.

அறிமுக உரை

வங்கம் வார்த்தெடுத்த நீர்வை

வசந்தி தயாபரன்

“வங்காளம் இன்று நினைப்பதை, நாளை இந்தியாவே நினைக்கும்” என்பது நீண்ட காலமாக நிலவிவரும் ஒரு வழக்கு. வங்காளம், நவீன இந்தியாவின் இலக்கியம், இசை, கலை, அறிவுசார் சிந்தனை என்பவற்றின் தொட்டிலாக இருந்தமை, அதற்கான காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

நவீன இலக்கிய உலகில், பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாய, இரவீந்திரநாத் தாகூர், சரத்சந்திரர் என்னும் பெயர்கள் வங்காளம், இந்தியா என்ற எல்லைகளைத் தாண்டியும் அறியப்பட்டவை. சமூக மாற்றங்களை விழைந்தவரும் “வங்க மறுமலர்ச்சியின் தந்தை” என அறியப்பட்டவருமான ராம் மோகன் ராய், “சதி” வழக்கத்திற்குச் சாவுமணி அடித்து பெண்ணின் அடிமைத்தளைகளை அறுத்து, வரலாற்றின் புதிய அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்துவைத்தார்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் மிக முக்கியமான பங்கை வகித்தது வங்காளம். சுபாஷ் சந்திரபோஸ் எனும் ஆளுமை பற்றியும் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய தேசிய இராணுவம் பற்றியும் அறியாதவர் இருக்கமுடியாது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்ட “புரட்சிச் சிந்தனைகளின் தந்தை” பிபின் சந்திரபால் பற்றியும் ஸ்ரீஅரவிந்தருக்காக வாதாடிய - வழக்கறிஞரும் கவிஞரும், சுதந்திரப் போராட்டக்காரருமான சித்தரஞ்சன் தாஸ் பற்றியும் எமது மூத்த தலைமுறையினர் விதந்து பேசுவதை நாம் அறிந்துள்ளோம்.

இன்னொருபுறத்தில், சைதன்யர், அரவிந்தர், இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் எனும் ஞானிகள், தமது உள்ளார்ந்த அனுபவங்கள், புதிய தரிசனங்கள் என்பவற்றின் வழியே வங்காளிகளிடையே ஏற்படுத்திய ஆன்மிக விழிப்புத் தனித்துவமானது. இவற்றின் கூட்டுவிளைவாக, வங்காளிகள் சுயம் மிகுந்தவராயும் கலாசாரச் செழுமை மிக்கோராயும் உருவானதில் வியப்பில்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் புது டில்லியிலுள்ள இந்திய கலாசார உறவுகளுக்கான பேரவையில் பதிவு செய்யப்பட்ட, தொண்ணூற்று மூன்று கலாசார அமைப்புக்கள் அங்கிருந்தன என்று நீர்வை கூறிய தகவல் வியப்புட்டியது.

வங்காளத்தின் மறுமலர்ச்சியை ஓட்டிய வருடங்களில், அறிவுக்கான தேடலும் பழைமைவாதச் சிந்தனைகள் மீதான கேள்விகளும் முனைப்புப் பெற்றன. கலைகளின் மீது புதிய ஒளி பாய்ச்சப்படலாயிற்று. சித்தார் இசைமேதை பண்டிட் ரவிசங்கர் (ரவீந்திர சங்கர் சௌத்ரி), நடனக்கலைஞர் பத்ம பூஷண் உதயசங்கர், வங்காள நாட்டார் இசையை திரைப்பட இசைவரை எடுத்துச்சென்ற எஸ்.டி.பர்மன் (சச்சின் தேவ் பர்மன்), பிரபல நடிகர் பால்ராச் சஹானி, பிரபல பின்னணிப் பாடகர் கிஷோர் குமார் (அபாஸ் குமார் கங்குலி) சனில் சௌத்ரி, ஹெமந்தகுமார் முதலியோர், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் தத்தமது துறையில் சாதனை நிகழ்த்தினர். இயக்குநர்களாக சத்யஜித் ராயையும் மிருனாள் சென்னையும் வங்கம் ஈன்றெடுத்தது.

இந்தியாவில் முதல் கம்யூனிச அரசை உருவாக்கிய பெருமையும் மேற்கு வங்காளத்தைச் சாருகின்றது. தொடர்ச்சியாக 34 வருடங்கள் கம்யூனிசக் கட்சியானது ஆட்சி அமைத்திருந்த பெருமையும் உலகிலேயே, மேற்கு வங்காளத்திற்கு மட்டுமே உரியது. பிரிவினைக்குப் பின்னரான மேற்கு வங்காளத்தில், இடதுசாரிச் சிந்தனையாளரின் கட்சிகள் அரசியலில் பெரும்பங்களிப்பை வழங்கின. சிந்தனை, செயற்பாடு, என்பவற்றில் மறுமலர்ச்சியைக் காணும் துடிப்பு எங்கணும் விளைந்திருந்த அக்காலகட்டத்தில் தன்னிடம் வந்தவர்களுக்கும் மேற்கு வங்கம் அப்பண்புகளை வஞ்சனையின்றி வாரிவழங்கியது. பீகாரிலும் ஓரிசாலிலுமிருந்து வந்த மில் தொழிலாளிகள், கேரளப் பொறியியலாளர்கள், இலங்கை உட்பட்ட நாடுகளிலிருந்து வந்து கல்விகற்ற மாணவர்கள் முதலியோர் அவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள்.

அதே மேற்கு வங்கமே “சாகித்தியரத்னா நீர்வை பொன்னையன்” எனும் இன்றைய “படைப்பாளி” ஷஷிலான அன்றைய “மாணவப்போராளி”யை எமக்குத்தந்தது, என்பது வியப்பன்று. இந்தியாவின் மூத்த கல்லூரிகள்

எனும் தரவரிசையில் இரண்டாவதாக விளங்குகின்றதும் இன்றும் செயற்படுவதுமான சரம்பூர் கல்லூரியில் மாணவராக அவர் இருந்த சில வருடங்கள், அவரது சிந்தனை புடமிடப்பட்ட - அவர் தனது பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்ட காலம். நீர்வையே கூறுமாற்போல், “வங்க மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட வில்லியம் கேரியின் புகழ்பூத்த சரம்பூர் கல்லூரி”, நீர்வை எனும் தனித்துவமிக்க களப்போராளியை உருவாக்கியது ஆச்சரியமல்ல.

நீர்வையின் ஒட்டுமொத்த ஆளுமை உருவாக்கத்திலும் வங்கம் பலமானதோர் அத்திவாரமாக அமைந்தது. பிற்பாடு, தனது சொந்த மண்ணின் அவலங்களை அடையாளம் காண்பதிலும் அவற்றின் மீது போர் தொடுப்பதிலும் அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் அயராது உழைப்பதற்கு அதுவே பயிற்சிக்களமாகவும் அமைந்தது எனில், அது மிகையன்று.

அவரது கருத்தியல் ரீதியான போராட்டத்துக்கு, எழுத்து வடிவமும் உண்டு. அவற்றில் தவிர்க்க இயலாதபடி அல்லது தவிர்க்கக்கூடாதபடி, ஐம்பதுகளின் தொடக்கத்திலான வங்கத்தின் வரலாறு ஆங்காங்கே பதிவாகியுள்ளது. அண்மையில் வெளிவந்த அவரது சிறுகதைத் தொகுதிகள் சிலவற்றிலிருந்து அத்தகைய கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, ஒன்றாக வைத்து நோக்குகையில் ஆங்கு ஐம்பதுகளில் வங்கவரலாற்றின் சுவடுகள் இழையோடுவதைக் காணமுடிந்தது.

2009இல் அவரால் வெளியிடப்பட்ட **நிமிர்வு** தொகுதியின் அட்டையில் நிமிர்ந்து நிற்கின்றதும் சென்னை மெரினாவில் உள்ளதுமான உழைப்பாளர் சிலையை உருவாக்கியதும் தேவி பிரசாத் ராய் செளத்ரி என்ற வங்காளக் கலைஞனின் கரங்களே! ராய் செளத்ரி லலித கலா அகடமியின் நிறுவுனரும் தமிழகத்தின் நவீன ஓவிய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான பங்களித்தவரும் ஆவார். அத் தொகுதியின் “மீட்பு” எனும் கதையினை நீர்வை “இளமையின் வெற்றி” என்ற வரியுடன் ஆரம்பிக்கின்றார். அந்த வெற்றி எது? “அதிகாரவர்க்கத்தின் உடமையாய் இருந்த இசை விடுதலை பெற்றுவிட்டது” என்று அவர் மகிழ்கின்றார். இசைக்கு விடுதலை பெற்றுத்தர “புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம்” ஒன்று உருவாகின்றது. அங்கேதான் அனில்ராய் செளத்ரி, நேணுஹா சட்டர்ஜி எனும் பெயர்கள் நமக்கு அறிமுகமாகின்றன. அவை நீர்வையின் பல கதைகளில் எம்முடன் உறவாடுகின்றன.

மாடு மேய்க்கும் வேணிமாதவன், புல்லாங்குழலில் அமிர்தகாணம் இசைப்பதும், அந்த மக்கள் கலைஞனின் இசையில் மயங்கிய மாணவர்கள் அவனை “இசை மேதாவிக்குரிய” விழா அரங்கில் பல எதிர்ப்புக்களிடையே

குழலிசைக்க வைப்பதும், நீர்வையின் வார்த்தையில் கூறுவதானால் “சிறைப்பட்டிருந்த வங்கத்தின் ஆன்மா விடுதலை பெற்ற” தருணம். வங்கத்தின் ஆன்மா என்பதன் பரிமாணம் சொல்லிலடங்காதது. அதன் இசைமயமான வெளிப்பாட்டை, கதையில் பல வரிகளில் நீர்வை உத்வேகத்துடன் எழுதுகின்றார். பங்கிம் சந்தரின் “வந்தே மாதரம்”, நாட்டார் பாடல்வடிவில் சுபாஷ் சந்திரபோஸின் “வீரமுடிக்கம்”, வங்கத்தின் இளம் புரட்சிக்கவிஞன் சுகந்தே பட்டாசாரியாவின் “அஞ்சல் ஓட்டக்காரனின் சோகக்காவியம்”, புரட்சிப்புயல் குதிராம் போசின் “வீரகாவியம்”, உத்பாலத்ததின் “உழைப்பாளர் உரிமை முடிக்கம்”, எனப் பொங்கிப் பிரவகித்த இசை அது! கலைகளுக்கும் வர்க்கத் தளைகள் இருப்பதும் அவை பிறந்த இடத்திற்கே அந்நியமாக்கப் படுவதும் நாமறிந்ததே! அதுகூட “விடுதலை பெற்று மக்கள் மயமான ஒன்றாக விகசிக்கின்றது” என்று அவர் பதிவு செய்கின்றார். வங்கத்தின் உயிரான ஹுக்ளி நதி, அங்கு துள்ளும் ஹில்ஷா மீன்கள், நதியின் அக்கரையில் சிப்பாய்க்கலகம் வெடித்த வீரம் விளை “பரக்பூர்” என்ற செட்டான வசனங்கள், நீர்வை என்ற இளைஞனின் சறம்பூர் வாழ்க்கைச்சூழல் குறித்த அறிமுகமாகின்றன. டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் அவர்கள், இந்த களவிவரணம் பற்றி நூலுக்கான தம் முன்னுரையில் சிலாகித்துள்ளார்..

“தரிசனம்”, “முனைப்பு” ஆகிய இரு கதைகளும் 2010இல் வெளியாகிய காலவெள்ளம் நூலில் உள்ளவை. ஐம்பதுக்கும் ஐம்பத்தேழுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தான் கல்கத்தாவில் மாணவனாக இருந்தபோது, பங்குகொண்ட போராட்டங்களில் பெற்ற நேரடிஅனுபவங்கள் அவை, என எழுத்தாளர் கூறுகின்றார். தரிசனம் எனும் கதை, ஐந்து அம்சக் கோரிக்கையை முன்வைத்து நடத்தப்படும் ஆசிரியர் வேலைநிறுத்தம் ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவ்வேலைநிறுத்தம், சத்தியாக்கிரகமாக மாறி ஈற்றில் வங்க மாநில சட்டசபையை முற்றுகையிடுமளவிற்கு வளர்கின்றது, கல்கத்தாவின் வீதிகள் இரத்தக் களரியாகின்றன.

கதையில் இரண்டே இரண்டு பாத்திரங்கள்! நாசதேவதையின் பிறவி, இரத்தவெறி பிடித்தவன், என்ற வர்ணனைகளுக்கு உரிய பொலிஸ் அதிகாரி ராய் சௌத்திரி, “இன்குலாப்” “ஐந்தாபாத்” என்ற கர்ச்சனையுடன் முன்னே வருகின்ற எண்பது வயதான ஆசிரியர். முன்னால் நிற்பது தனது ஆசிரியர் என்றும், அவரது கண்களில் சுடர்விடுவது மாணுடத்தின் ஒளி என்றும் சௌத்திரி அடையாளம் கண்டுகொண்ட அக்கணத்தில் நிலைமை தலைகீழாக மாறுகின்றது. பதினைந்து வருடங்களாக கொடிகட்டிப் பறந்த அதிகாரத்திமிர், வெறி எல்லாம் நிமிடத்தில் வற்றிப்போக மனம் தவித்துத் தலைகுனியும் சௌத்திரி! அவனது தொப்பியும் லத்திக்கம்பும் ஆசிரியரது காலடியில்.

மக்கள் சக்தியின் பேரெழுச்சி, வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் கல்கத்தா நகரத்தின் வீதிகள், செளரங்கி சதுக்கத்தை நோக்கி உத்வேகத்துடன் செல்லும் மக்கள் வெள்ளம் என்று “வங்கத்தின் ஆத்மா மூச்சுத் திணறுகின்ற” அந்தக் கொந்தளிப்பின் நடுவே, ஈற்றில் அரங்கேறும் இராமாயண யுத்தகாண்டக் காட்சியின் நேரடிச்சாட்சியாய் நீர்வை. “சௌரங்கி சதுக்கத்திலுள்ள காந்தி சிலை குழந்தைச் சிரிப்புடன் நிற்கின்றது” என்ற முத்தாய்ப்பு, அகிம்சைக்கான பயிற்சிக்களம் அமைத்த காந்திஜி இவற்றைப் பார்க்கின்ற முரண்நகையின் உச்சம்!

முனைப்பு எனும் கதையில் நீர்வையே கதாநாயகன். “பொலிஸ் நிலையம் நோக்கி நான் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன்” என எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லிவிடுகின்றார். வெளிநாட்டு மாணவனான நீர்வை மேதினக் கூட்டத்தில் உரையாற்றியதன் மூலம் உள்நாட்டு அரசியலில் தலையிட்டமை, பங்கிம் முகர்ஜி என்ற கம்யூனிஸ்ட் தலைவரைப் பாராட்டிப் பேசி மாலை அணிவித்தமை ஆகிய “மாபெரும்” குற்றங்களுக்காக விசாரணைக்கு உட்படுகின்றார். நாடு கடத்தப்படும் அபாயத்தை எதிர்நோக்குகின்றார். முடிவிலே, “பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து தலை நிமிர்ந்தபடி வெளியே வருகிறோம்” என்கிறார். அவர் ஒற்றை மனிதர் அல்லர்! புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியமே அவருடன் கைகோர்த்து பேரணியாகச் செல்கின்றது. இந்தக் கருவினை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்படுகின்ற கதையில், வாலிபத்தின் மிடுக்கில் நின்ற நீர்வையும் தோழர்களும் கதாநாயகர்கள்! மாணவர் சங்கத் தலைமையை பணக்கார அதிகாரக் கும்பலிடமிருந்து மீட்டெடுப்பதில் அவர்களது பெரும்பங்களிப்பு புலப்படுகின்றது. வங்கத்துத் தொழிலாளர் விவசாயிகளின் ஒன்றிணைந்த கூட்டங்கள், மாணவர் பேரணிமீது நடத்தப்படும் தடியடி, இலங்கை - வங்காள மாணவர்கள் ஓரணியில் திரண்டு போராடியமை முதலிய பல செய்திகள் கதையின் போக்கில் சொல்லப்படுகின்றன. வாசகர் மனதை முறுக்கேற்றுகின்றன.

கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் மட்டுமன்றி மகத்தான நாடகக் கலைஞருமான பங்கிம் முகர்ஜி, மனிதநேயம் மிக்க உயர் பொலிஸ் அதிகாரி நேரேத்திரநாத் கோஷ், சிற்றுகொங் ஆயுதக் கிடங்குப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறையிருந்த மஜும்தார், கம்யூனிசத்தில் ஊறிய அவரது குடும்பத்தினர் முதலிய பலர் எமக்கு அறிமுகமாகின்றனர். பாபுஜி என்றும் சோட்டாமா (சின்னம்மா) என்றும் கதாபாத்திரங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அழைப்பதிலும் பேசிக்கொள்வதிலும் ஓர் இயல்பான அழகு இருக்கவே செய்கின்றது. மௌனமாய் நிற்கும் அழகுச்சிலை இந்திரா, மாணவன் நீர்வை பொலிஸ் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு எவ்வாறெல்லாம் பாடுபட்டாள் என்ற கதை இறுக்கமான குழ்நிலையிலும் மெல்லுணர்வுகளை வருடிச்செல்வது! அவ்வாறே, தோழி

றேணுகா, அவரின் கையை இறுகப்பற்றியபடி பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வீறு நடை போட்ட காட்சியும் படமாக எம்முள் விரிகின்றது. அன்றைய வங்கத்தின் வாழ்வியலுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபட்ட சாட்சியாக நீர்வை அவற்றை எழுதிச்செல்கின்றார்.

இந்த வரிசையில் அடுத்து வருகின்ற “நினைவுகள் அழிவதில்லை” சிறுகதையில் றேணுகா என்ற கதாபாத்திரம் மலர்ச்சியும் முழுமையும் பெற்று எமது நினைவுகளிலும் அழியாது தேங்கிவிடுகின்றது. 2013 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த “நினைவுகள் அழிவதில்லை” எனும் தொகுதியின் முதலாவது கதை இது.

போராட்டங்கள், கட்சிப்பத்திரிகை வெளியீடு, கலை கலாசாரக் கலந்துரையாடல்கள், இசைநிகழ்ச்சிகள் என்று தோழமை உணர்வு மீதார்ப்பழகிவருவோர், கதாசிரியர் நீர்வையும் றேணுஹாவும்! புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம் றேணுஹாவுக்கு அளித்துள்ள பட்டம், புரட்சிக்குயில்“. அவளது கள்ளங்கபடமற்ற புன்னகை, பருவம் கொட்டிவைத்திருக்கும் அழகு, இரண்டாண்டுகளாக இருவரும் இணைந்து கிழக்குவங்க அகதிகள் காலனியில் சேலுவ செய்யும்போது பயிரான நட்பு! இவை வார்த்தைக்கு வார்த்தை உணர்ச்சிபூர்வமாகக் கூறப்படுகின்றன.

மேற்கு வங்கத்தை பீகாருடன் இணைப்பதற்கு வங்க அரசு எடுத்த இணைப்பு அரசியல் முயற்சி, கியூபா மீதான அமெரிக்காவின் பொருளாதாரத்தடை, வியட்நாம் மீது அமெரிக்கா தொடுத்த போர் என்பவற்றுக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டங்களில் கைகோர்த்துப் போராடியபோது தோழமையாக அரும்பி, மெல்ல மெல்ல என்னவென்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாதபடி “இவர் என்னுடையவர்” என்று பூத்துவிட்ட நினைவுகளில் இன்பறுகின்ற றேணுஹாவின் மனம்! அந்த மயக்கத்திலிருந்து அவளை மீட்டு, தான் இலங்கைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்று அவளுக்குப் புரியவைக்கையிலும் கொள்கை மீதான வேட்கையால் தனது இளமை உணர்ச்சிகளைக் கொன்றுவிட்டு, “றேணு, நாங்கள் தோழமை உணர்வினால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள்” என்று அவளைத் தேற்றுகையிலும் “றேணு, றேணு” என்ற அழைப்பு, கதாசிரியரின் உயிர் உருகும் சத்தமாக ஒலிக்கின்றது. பீறிடும் உணர்வுக்கொந்தளிப்பு எமது நெஞ்சைப் பிசைகின்றது.

வருடங்கள் பல ஓடிமறைந்தபோதும் அன்றிருந்த அவரது மனநிலையை அதே இளமை மெருகு குலையாமல் நெஞ்சின் நினைவுத்தடத்தில் இருந்து பிறப்பித்துக் கொடுப்பதற்கு நீர்வையால் எப்படித்தான் முடிந்ததோ!

ஒரு போராட்டம், மக்களையும் இணைத்துக்கொண்டு வெகுஜனப் போராட்டமாக மாறுகின்றபோதே, அதன் வீரியம் பன்மடங்கு அதிகரிக்கின்றது, நோக்கமும் எய்தப்படுகின்றது. “பாஞ்சான்” சிறுகதைத்தொகுதியில் உள்ள “இந்திரா” அத்தகைய ஒரு போராட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. அகதி வாழ்வு பற்றிய பூரண அறிவும் அநுபவமும் கொண்ட எம்மவருக்கு, இக்கதை தமது சொந்தக்கதையோ என்ற நெருக்கமான உணர்வு ஏற்படலாம்.

கிழக்கு வங்க அகதிகள் மேற்கு வங்கத்தில் பல இடங்களில் தஞ்சமடைந்துள்ளனர். சறம்பூர் அகதிமுகாமை நிர்வகிப்பவள், இந்திரா. அவள் இந்திய மக்கள் கலாசார மன்றத்தின் ஹூக்ளி மாவட்ட கிளைத்தலைவி. அத்துடன் சறம்பூர் மாணவ சங்கத்தின் செயலாளர். போர்க்குணம் மிக்கவள். அகதிகளுக்கான சிறுதுண்டு நிலப்பரப்பினைக் கோரி சமூக அமைப்புக்கள் கல்கட்டரிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றனர். போராடுகின்றனர். பலனில்லை. இந்திரா அதனை வெகுஜனப்போராட்டமாக முன்னெடுக்கின்றாள். கல்கட்டரின் அலுவலகம் சுற்றிவளைக்கப்படுகின்றது. போர்க்களத்தத்தில் மக்கள் வெள்ளத்தின் முன்னணியில் கல்கட்டரின் தங்கையும் தாயாரும்! தங்கை வேறு எவருமில்லை, இந்திரா! மக்களின் ஒருமித்த குறிக்கோளுக்கு தனது தாயும் ஆதரவு தெரிவிப்பதைக் கண்டதும் எதிர்ப்பக்கத்தில் தான் தனியனாகி விட்டேன் என்பதும் போராளிகளின் கோரிக்கையில் ஏதோ நியாயம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பதும் கல்கட்டர் மனதில் “சுருக்”கென்று தைக்கின்றது. போராட்டம் வெற்றியடைகின்றது.

மக்கள் போராட்டம் ஒன்றின் சிறப்புப் பண்பாவது, அதிகார பீடத்தின் பிடிவாதப்போக்கைச் சிதைப்பதும் தமது போராட்டத்தின்மீது அவர்களை நம்பிக்கை கொள்ள வைப்பதுமே. வரலாறு எப்போதுமே இதற்குச் சாட்சியாக இருந்துள்ளது. இக்கதையினூடாக நீர்வை அத்தகையதொரு சம்பவத்தை நிகழ்த்திக் காட்டுகின்றார்.

அண்மையில் வெளிவந்த “வந்தனா” என்ற தொகுதியில், இரண்டு கதைகளை வங்கத்துக் கதைகளாகக் காண முடிந்தது. அவற்றில் ஒரு கதையின் தலைப்பும் “வந்தனா”. எதிர்பாராத கலவரத்தில் பெற்றோரை இழந்த அநாதைப் பெண் குழந்தையின் எதிர்காலம் கோரமானது! உலகில் அனைத்து மனிதரதும் மனவிகாரங்களுக்கும், சாத்தியமான எல்லா வக்கிரங்களுக்கும் ஆளாகக்கூடிய அபாயம் அக்குழந்தைக்காகக் காத்திருக்கின்றது. கிழக்கு வங்கத்திலிருந்து வந்த ஒரு அநாதைப்பெண் குழந்தை வந்தனா என்ற அழகியாக வளர்ந்து, அத்தகைய உலகநியதிகளின்படி “சிடியாக்கானா” என்ற சிவப்புவிளக்குப் பகுதியில் வளர்க்கப்பட்டு அத்தொழிலில் முடிசூடாரணியாகத் திகழ்கின்றாள். பீமால் சென், சரம்பூர் கல்லூரியில்

நீர்வையின் சக மாணவன், கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் மதக் கலவரத்தில் உறவுகளைத் தொலைத்தவன், படிப்பில் புலி, பரம ஏழை. வந்தனா, பீமால் சென் என்ற இரண்டு அநாதைகளும் சந்திக்கின்றனர். “ஓரே படகில் வாழ்க்கைப் பயணத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர். அவர்களது பிணைப்பு எப்படிப்பட்டது, ஏதுவரை செல்ல உள்ளது ஏதுவுமே அறியாத பயணமது” என்ற நீர்வையின் வரிகள், பல உணர்வுகளுக்கும் ஊகங்களுக்கும் எம்மைத் தள்ளி விடுகின்றன. படிப்பில் பீமால் சென் உயர் சாதனைகளைப் புரிய வந்தனாவே துணையாகின்றான். மாதாமாதம் வந்தனா அனுப்புப் பணத்தில் பீமால் சென் வெளிநாட்டுக் கல்வியைப் பெற்று விஞ்ஞானியாக மீள்கின்றான். கதையின் இறுதியில், “ஆனால் அதற்கு ஒருவருடம் முன்னரே வந்தனா இவ்வலகை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டான்” என்று நீர்வை கூறும் செய்தி, பீமால் சென்னுக்கு மட்டுமல்ல, எமக்குமே அதிர்ச்சியைத் தருகின்றது. பீமால் சென்னால் தாபிக்கப்பட்டு இன்றுவரை தொடர்வதே, “புவியியல் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி - வந்தனா புலமைப்பரிசில் திட்டம்” என நீர்வை குறிப்பிட்டிருப்பது, வந்தனா ஏற்றிவைத்த தீபம் பலநூறு தீபங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்ற நல்ல செய்தியைச் சொல்கின்றது. எக்காரணங் கொண்டும் பீமால் சென்னின் கல்வி தடைப்படக்கூடாது அவன் மனம் தளரக்கூடாது என்பதில் வந்தனா காட்டிய உறுதி, தனது சொந்த ஆசாபாசங்களைப் புறந்தள்ளி தன் அன்பின் நலனை நாடி நின்ற தன்னலமற்ற அன்பு எல்லாமே அவளை எமது மனங்களில் ஏற்றி வைத்துவிடுகின்றது.

“வந்தனா” தொகுதியின் மற்றுமொரு கதையான “சாயல்” வங்கக்கதைகளின் வரிசையில் இறுதியில் உள்ள கதை. இது, நிகழ்காலத்திற்கு உரியது. நீர்வை, தான் முன்னொருபோதும் சந்தித்திராத ஒரு பெண் டாக்டரிடம், “உங்கள் விழிகளை நான் எங்கோ பார்த்திருக்கின்றேன்” என்று கூறுகின்றபோது, நாமும் துணுக்குறுகின்றோம். டாக்டருக்கும் அப்படித்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்! நீர்வையும் விடுவதாயில்லை. “என் உள்ளுணர்வு திடமாகச் சொல்கின்றது” என்று உறுதிபடக் கூறுகின்றார். டாக்டரைக் கேள்விகளால் துளைக்கின்றார். “நீங்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்?” என்பதில் ஆரம்பிக்கும் கேள்வி, டாக்டர் தான் கல்கத்தா சரம்பூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் எனக் கூறும்வரைக்கும் வளர்ந்து செல்கின்றது. அங்கு ஒரு திருப்பம் நிகழ்கின்றது. டாக்டரின் வீட்டு விவசாயத்தை நீர்வை சொல்கின்றார். “சரம்பூர் சீதாரஞ்சன் சாலை இருபத்தோராம் இலக்க மஜூந்தார் மந்திரா?” என்ற கேள்வியை நீர்வை கேட்கின்றபோது டாக்டருக்கு மட்டுமல்ல, எமக்கும் பேராச்சரியமே! டாக்டரின் கண்களில் அவர் தனது தோழி பாரதி மஜூந்தாரை அல்லவா கண்டிருக்கின்றார்! நீர்வை தொடர்ந்து கூறுகின்றார்,

“பாரதி மஜூந்தார் எனது சகமாணவி. போராட்டத் தோழி. எமது மாணவர் யூனியன் செயலாளராக சிறப்பாகச் செயற்பட்டவர்“. மடைதிறந்து எழுகின்ற நினைவுப் பிரவாகம்! கல்லூரி வரலாற்றில் தோழர்களாய் போராளிகளாய் தாம் கடந்துவந்த எல்லாவற்றையும் நீர்வை பகிர்ந்து கொள்கின்றார்.

தனது சிற்றன்னை பாரதி மஜூந்தாரை தனது விழிகளில் கண்ட நீர்வையை டாக்டர் வியப்புடன் பார்க்கின்றார். காலம் பல கடந்தாலும், காணாமல் போகாத நினைவலைகள்! கல்லூரியிலும், போராட்டக்களத்திலும் கைகோர்த்து நின்ற தோழியின் விழிகளின் சாயல், அதை எதிரே அடையாளம் கண்டதால் ஏற்பட்ட உணர்வின் முக்குளிப்பு, புதுக்கருக்கு மாறாமல் நெஞ்சில் வாழும் நினைவுகள்! பாரதியின் பிற்காலச் சாதனைகள் குறித்தும், தான் பெற்ற பதம்பூஷண் விருது, ஞானபீட விருது என்பவற்றைப் பிற்பாடு துறந்து விட்ட கொள்கைப் பற்றாளியாக பாரதி விளங்குவதைப் பற்றியும் டாக்டர் மூலம் அறிந்ததும் நீர்வைக்கு ஏற்படும் பெருமிதம், மனநிறைவு! “வயது முதிர்ந்து உடல் தளர்ந்து நடமாட முடியாத நிலையிலும் என் சிற்றன்னை பாரதி கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் வேட்கை தணியாதவராய் உள்ளார்“ என டாக்டர் கூறுகையில், நாம் இன்றைய நீர்வையையும் அக்கூற்றுடன் பொருத்திப் பார்க்கின்றோம்! நெஞ்சின் ஆழத்தில் பசுமையாகப் பொத்திவைத்துள்ள தோழி பாரதி பற்றி மனந்திறந்து உரையாடிய பின்னர் “வானவெளியில் மிதந்து செல்வதான உணர்வு எனக்கு“ என்கின்றார் நீர்வை. இக்கதைகளில் கொட்டிக்கிடக்கும் செய்திகள் ஏராளம். அதனால் தகவல்களை அடுக்கிவைத்தது போன்ற மயக்கம் ஆங்காங்கு ஏற்படக்கூடும். ஆயினும், வாழ்க்கையின் உன்னதமான பொழுதுகளை, வறட்சியான வேளைகளை, வியக்க வைக்கும் தருணங்களை எல்லாமே நீர்வையின் எழுத்து ஒன்றுவிடாமல் பதிவுசெய்ய விழைகின்றது. அச்சமயத்தில் இத்தகைய எழுத்துநடை இயல்பாகவே அமைந்துவிடுகின்றது.

ஹூக்ளி நதி, ஹொளரா பாலம், வங்காளிகளது தேசிய விழாவான “துர்க்கா பூஜா“விற்போது வீடுகளில் கேட்கும் ஆர்மோனிய ஒலி, அங்கு பரிமாறப்படும் “ஹொஷுக்லா“, மயக்கும் புல்லாங்குழலிசை எல்லாமே நீர்வையின் வாலிப வாழ்வுடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. வரலாற்றின் பாடல்கள், நேரடி அனுபவங்களாகப் பகிரப்படுவதால் இக்கதைகளின் மெருகு அதிகரிக்கின்றது. அவை நீர்வையின் கல்கத்தா பற்றிய கதைகள்!

வரலாற்றாசிரியர் ரொமேஷ் சந்தர் தத் என்பவர் “கடவுளின் கதைகள், ராஜா ராணிக் கதைகள் என்பவற்றிலிருந்து விலகி, நிஜவாழ்க்கையை நோக்கி - எளிய மனிதர்கள் கிராமத்தவர் என்பவரை நோக்கி நகர நாம் கற்றுக்கொண்டோம் ஒவ்வொரு புரட்சியும் மிகுந்த சக்திவாய்ந்ததாக அமைந்தது.” என அக்காலகட்டத்தைப் பதிவுசெய்துள்ளார். நீர்வையின் எழுத்து எப்போதும் சாமானியனின் குரலாக ஒலிப்பதற்கான காரணம் எமக்குத் தெள்ளெனப் புரிகின்றது!

எந்த ஒரு விடயத்தையும் கேள்வி கேட்கின்ற மனம் கொண்டவரும், போராட்டங்களில் முழுமையான தரிசனங்களைப் பெறுகின்ற களங்கள், பயிற்சி அனுபவங்கள் என்பவற்றைத் தாராளமாகப் பெறுகின்ற வாய்ப்பைப் பெற்ற அதிட்டசாலியுமான ஒருவரது கதைகளை வாசிக்கும் நாம், அதனூடாக வங்கத்தின் எழுச்சிமிகு ஒரு காலகட்டத்தைத் தரிசிக்கின்றோம். வாழ்க்கை எப்போதுமே எழுத்தில் அடங்காத புதிர்களால் நிரம்பியதாகவே எம்மை அலைக்கழிக்கின்றது. நீர்வையிடம் வங்கம் தொடர்பான எண்ணற்ற பசுமை நினைவுகளும், முடிவற்ற கதைகளும் தேங்கிக் கிடக்கின்றன.! முற்போக்குப் போராளி ஒருவரின் சுயசரிதையின் வங்கத்து வாழ்க்கையின் பக்கங்கள் சில, இக்கதைகளின் ஊடாக எம் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளன. போராட்டகுணம் கொண்ட ஓர் ஆளுமையாக இன்றுவரை அவரைத் தாங்கி நிற்பது வங்கத்தில் அவர் சுவாசித்த - தரிசித்த மானுடத்தின் காற்றே என்ற புரிதல் ஏற்படுகையில், நீர்வையை இன்னும் சற்றே பெருமிதத்துடன் நோக்குவதற்கான திறவுகோலாக இந்த ஏழு கதைகளும் அமைந்துவிட்டன.

என்னுரை

வங்கம் புரட்சியின் தொட்டில். வங்கம் இன்று எதைச் சிந்திக்கின்றதோ அதைத்தான் இந்தியா நாளை சிந்திக்கும். பாரதத்தில் முதலாவது கம்யூனிஸ்ட் அரசை நிறுவியவர்கள் வங்க மக்கள்தான்.

தமிழ் சுந்தரமொழி.

தெலுங்கு இசை மொழி.

மலையாளம் கலைமொழி.

ஹிந்தி இராணுவமொழி.

வங்காளம் காதல்மொழி.

புரட்சியாளர்கள், படைப்பாளிகள், கலைஞர்கள், புத்திஜீவிகள், விஞ்ஞானிகள், மெய்ஞ்ஞானிகள், மேதைகள் நிறைந்த மாநிலம் வங்கம். இயல், இசை, நாடகம், நாட்டியம், ஓவியம், சிற்பம் அனைத்திலும் உச்சம் வங்கம்தான். பங்கிம் சுந்தரின் "ஆனந்த மடம்" நவீனம் புரட்சியின் வீரவித்து. தாசூரின் "கீதாஞ்சலி" நோபல் பரிசுபெற்ற கவிதாஞ்சலி. சரத்சந்தரின் "ராஜலக்ஷ்மி", "தேவதாஸ்", "பாரதி" ஆகியமூன்று நவீனங்களும் அமரத்துவ சிருஷ்டிகள்.

1976 ம் ஆண்டில் சரத்பாபுவின் நூற்றாண்டையொட்டி, கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் ஒரு ஆய்வை நடாத்தியது. சரத்பாபுவின் முழுப் படைப்புக்களையும் தொகுத்து ஐந்து தொகுதிகளாக "சரத்சமித்தி" என்று அவரது பெயரிலான ஸ்தாபனம் 50,000 பிரதிகளை வெளியிட்டது. இந்த நூலின் ஒரு தொகுதியின் விலை நூறு ரூபா. நூல் வெளிவருவதற்கு

முன்னரே வாசகர்கள் முற்பணம் செலுத்தி அனைத்தையும் வாங்கிவிட்டனர். இந்த நூலுக்கு பெரும் கிராக்கி ஏற்பட்டதால் ஒரு தொகுதி 110 ரூபா விலையில் சரத்சமித்தி மேலும் 50,000 பிரதிகளை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டது. இப்பதிப்பில் வந்த நூல்கள் அனைத்தையும் கூட வாசகர்கள் முற்பணம் செலுத்திக் கொள்வனவு செய்துவிட்டனர். 1986 இல் கல்கத்தாவிலுள்ள ஒரு தனியார் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம், சரத்பாபுவின் நூல்கள் அனைத்தையுமே ஒரே புத்தகமாக வெளியிட்டது. அப்போதும் சரத்பாபுவின் நூல் சாதனை படைத்தது.

வங்கத்தின் புகழ்பெற்ற நாவல் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களான மும்மூர்த்திகள் விபூதிபூஷன் பானர்ஜி, தஷரசங்கர் பானர்ஜி, மானிக் பானர்ஜி ஆகியோர் அமரத்துவ சிருஷ்டிகளைப் புனைந்துள்ளார்கள். விபூதிபூஷன் பானர்ஜி அகிலப் புகழ்பெற்ற “பதிர் பாஞ்சலி”, அபரஜிதா”, அபுசன்சார்“ ஆகிய அமர சிருஷ்டிகளைப் படைத்துள்ளார். அபுசன்சார் என்ற நவீனத்தை உலக சினிமா மேதைகளான சத்யஜித்ரேயும், மிருனாள் சென்னும் இரண்டு திரைக்காவியங்களாகப் புனைந்துள்ளனர்.

அபு என்ற ஏழை விவசாயியின் மகன் உயர்கல்வி படித்து முடித்தபின்னர், சாதாரண வங்காளி உடையில் செல்கின்றான். நேர்முகப் பரீட்சையில் தோல்விகண்டு விரக்தியுடன் வீடுதிரும்புகின்றான். அவன் பெரும் துயருடன் உழவுக் கலப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு வயலுக்குச் செல்கின்றான் என்று சத்யஜித்ரேயின் திரைக்காவியம் முடிவுபெறுகின்றது.

நேர்முகப் பரீட்சையில் தோல்விகண்ட மிருனாள் சென்னின் “அபு” ஏழை விவசாயியின் மகன் தன்வீட்டுக்குச் சென்று தன் தோல்வியைப் பெற்றோருக்கு கூறிவிட்டு, கல்கத்தா நகரத்திற்கு திரும்பிச் செல்கின்றான்.

நகரத்தில் வேலைநிறுத்த ஆர்ப்பாட்டப் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அபு கல்கத்தா நகரிலுள்ள செளறங்கி மைதானத்திற்கு செல்கின்றான். மைதானத்தின் மத்தியில் மகாத்மாகாந்தியின் சிலை. அபு தரையில் கிடந்த ஒரு கல்லை எடுத்து அகிம்சாமூர்த்தி காந்தியின் சிலையை நோக்கி வீசுகின்றான். அது வெடிகுண்டாய் பாரிய சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றது. மிருனாள் சென்னின் திரைக்காவியம் முடிகிறது.

மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரான மனிக் பானர்ஜி கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் இணைகிறார். அவர் வங்கத் தொழிலாளர் விவசாயிகள் போராட்டங்களில் நேரடியாகப் பங்குபற்றி தனது போராட்ட அனுபவங்களை கலைத்துவத்துடன்

உணர்வுபூர்வமாக நாவல், சிறுகதை போன்றவற்றில் அமரத்துவ சிருஷ்டிகளாகப் படைத்துள்ளார்.

வங்கத்தின் சமூகப்புரட்சியாளர்கள் வித்தியாசாகர், ராம் மோகன்ராய் போன்றவர்கள் பாலியத் திருமணம், கணவன் இறந்தால் மனைவி உடன்கட்டை ஏறுதல், விதவா விவாகம் போன்ற கொடிய சாபக்கேடுளை ஒழித்துக்கட்டுவதில் தீவிரமாகப் போராடி வெற்றியீட்டினர்.

கல்விமேதையும் புரட்சியாளருமான வித்தியாசாகர், "வித்தியாசாகர் கல்லூரி" யை ஸ்தாபித்து கல்விஞானச்சுடரை ஏற்றி பல்லாயிரக்கணக்கான அறிவுஜீவிகளை உருவாக்கினார். பல்லாயிரக்கணக்கான பாலிய திருமணங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததுடன், உடன்கட்டை ஏறும் சமூகக் கொடுமைக்கு எதிராக எண்ணற்ற விதவைகளை காப்பாற்றிவைத்தவர். விதவா விவாகம் மூலம் வங்க விதவைகளுக்கு வாழ்வளித்துள்ளார்.

வங்க மக்களின் வாழ்க்கையை ஹுகிளி நதியிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாது. ஹுகிளி நதி புனித கங்கையின்கிளை. வங்கமக்களுக்கு ஹில்லி மீனை வாரிவழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வங்கத்தின் கிராமப்புறங்களில் பெருமளவு நெல்வயல்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. இவ்வயல்களில் நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றுக்கும் மேற்பட்டவை நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு சொந்தமானவை. விவசாயிகள் கூட நிலச்சுவாந்தார்களின் உடைமை. அதேவேளை சணல்வயல்களும் பிற்காலத்தில் முதலாளித்துவப் பெருச்சாளிகளால் உருவாக்கப்பட்டன.

வங்கத்தின் நகர்புறங்களிலும் நகரத்தை அண்டிய பகுதிகளிலும், காசி ஆலைகளும் சணல் தொழிற்சாலைகளும் பரந்துகிடக்கின்றன. இந்த ஆலைகளிலும் தொழிற்சாலைகளிலும் வேலைசெய்யும் கூலித்தொழிலாளர்கள் பீகார் மற்றும் ஓரிர் மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். வங்கத்திலுள்ள மோட்டார்கள், டாங்கிகள், மற்றும் லொறிகளின் சாரதிகள் தொண்ணூற்றுவிதத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் பஞ்சாபிகள். வங்காளத்திலுள்ள பெருமபாலான ஆலைகள், தொழிற்சாலைகள், புகையிரத விமானப் பொறியியலாளர்கள் கேரளா வம்சத்தவர்கள். வங்கிகளின் சிறாப்பர்கள் மற்றும் காசாளர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர்கள்.

அன்று வங்கத்திலிருந்த பெருந்தொகையான அரிசிக்குதங்கள், களஞ்சியங்கள் அனைத்தும் குஜராத் மாநில வர்த்தகப்பெருச்சாளிகள் கையில். வங்கத்தில் நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட வங்கப் பெரும்பஞ்சத்திற்கு

பொறுப்பானவர்கள் மகாத்மா காந்தியின் அரவணைப்புக்குள்ளான குஜராத் அரிசிவர்த்தகப் பெருச்சாளிகள்தான்.

எனது வங்கச் சிறுகதைகளைப்பற்றிய மதிப்பீட்டை திரு.எம்.கே முருகானந்தம், திக்குவல்லை கமால், வசந்தி தயாபரன் ஆகியோர் தமது உரைகளில் தந்துள்ளார்கள். இக்கதைகள் எப்படி உருவாகின என்பது பற்றியும், அவற்றின் பின்புலங்கள் பற்றியும் ஒருசில வார்த்தைகள்.

“இந்திரா” என்னும் கதையின் நாயகி எனது சகமாணவி. அவரது வீடு ஹூகிளி நதிக்கரையில் சரம்பூர் இறங்குதுறையின் அருகாமையில். தினசரி நாங்கள் இந்திராவுடன் எங்கள் கல்லூரிக்கு சென்று வந்தோம். சரம்பூர் கலக்டர் அலுவலகமும் நாங்கள் கல்லூரிக்கு சென்றுவரும் வழியில்தான். கலக்டரின் அலுவலகத்தின் முன்னால் பலநூற்றுக்கணக்கானோர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். காரணம் கேட்டபோது, தாங்கள் கிழக்குவங்க பாகிஸ்தானிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட வங்க அகதிகள் என்றும், தங்குவதற்கு இடம்கேட்டு போராடுவதாகவும் கூறினார்கள்.

அன்று மதிய இடைவேளையில் எமது கல்லூரி மாணவர் சங்க அமைப்புகூடி அந்த அகதிகள் போராட்டத்திற்கு உதவும் பொறுப்பை சங்கத்தின்செயலாளர் இந்திராவிடம் ஒப்படைத்தது. இப் போராட்டத்தை அகதிகள் போராட்டக்குழுவுடன் இணைந்து இராப்பகலாக நடத்தியும் பலனேதும் இல்லை. கலக்டர் விடாக்கண்டனாக அடம்பிடித்தார். ஆறாவது நாள் பொதுமக்கள் அணிதிரண்டு, கலக்டர் அலுவலகத்தைச் சுற்றி வளைத்து வெளியிலிருந்து ஒருவரும் வரமுடியாதபடியும், உள்ளிருந்தும் ஒருவரும் வரமுடியாதபடியும் “கெய்றோ” முற்றுகைப் போராட்டம் நடத்தி வெற்றிகண்டனர்.

“நினைவுகள் அழிவதில்லை” படைப்பில் இசைவிழா ஒன்றில் இசைக்கலைஞன் வேணிமாதவன் பங்குபற்றி, புரட்சிக்குயில் ரேணுஹாவுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பில் கிழக்குப் பாகிஸ்தான் அகதிகள் முகாமில் சேவையாற்றிய இருவர்பற்றிய தோழமை உணர்வையும், பிரிவுத்துயரையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

“வந்தனா” என்ற படைப்பு எங்கள் கல்லூரி விடுதியில் தங்கியிருந்த சக மாணவன் பற்றியும் நேரடியாக நான் அவனுடன் வைத்திருந்த தொடர்புமூலம் நான் கேட்டறிந்த உணர்வின் உந்துதலினாலும் புனையப்பட்ட சிருஷ்டி.

வங்க ஆசிரியர்கள் நடாத்திய உரிமைப் போராட்டத்தில் நான் நேரடியாகப் பங்குபற்றியபொழுது கண்டனுபவித்த உணர்வின் உந்துதலினால் புனையப்பட்ட படைப்பு “தரிசனம்.

“சாயல்” என்ற சிறுகதை - அண்மையில் நான் சுகவீனமுற்று மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கு என்னைப் பரிசோதித்த டாக்டரின் விழிகளில் காணப்பட்ட ஜனித்து மறைந்த சாயலின் உந்துதலினால் புனையப்பட்ட சிருஷ்டி.

“முனைப்பு” என்ற கதை - மேதின விழாவில் நான் பங்குபற்றியதற்காக என்மீது பழிவாங்கக் காத்திருந்த பொலிஸ் அதிகாரியின் முயற்சியை முறியடித்த எமது கல்லூரி மாணவ அமைப்பினரது உறுதிப்பாட்டையும், முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட செயல்பாட்டையும் எடுத்தியம்புகின்ற முனைப்பு.

“மீட்பு” உயர்குடியினரது கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளிருந்த இசையை வேணிமாதவன் என்ற மக்கள் கலைஞனும், எமது கல்லூரி மாணவ அமைப்பினரது செயற்பாடுகளும் எவ்வாறு விடுவித்தன என்பதைக் கூறுகிறது.

2009 ஆண்டிலிருந்து 2019 வரை நிமிர்வு, காலவெள்ளம், பாஞ்சான், வந்தனா, நினைவுகள் அழிவதில்லை ஆகிய ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. இந்த ஐந்து தொகுதிகளில் மீட்பு, தரிசனம், முனைப்பு, இந்திரா, நினைவுகள் அழிலதில்லை, வந்தனா, சாயல் ஆகிய ஏழு சிறுகதைகளை ஒரு தொகுதியாகக் கொண்டுவந்தால், வங்கம்பற்றிய எண்ணக்கருவை வாசகர்களிடம் உருவாக்கமுடியும் என்கின்ற நோக்கில் “சாயல்” என்ற இந்தத் தொகுதியை வெளிக்கொண்டுவர முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை வாசக நேயர்களாகிய உங்கள்முன் வைக்கிறேன்.

பொருளடக்கம்

மீட்பு	29
தரிசனம்	35
முனைப்பு	43
நினைவுகள் அழிவதில்லை	52
இந்திரா	67
வந்தனா	71
சாயல்	78

1 மீட்பு

இளமையின் வெற்றி

மக்கள் மகிழ்ச்சி.

கல்லூரி மைதானம் இசை விழாக் கோலம்.

மக்கள் பிரவாகம் மைதானம் எங்கும்.

முட்டிமோதிக் கொந்தளிப்பு.

இசைவிழா மேடையில் இசைமேதைகள் வீற்றிருப்பு

இசைமேதைகள் மத்தியில் வேணிமாதவன்.

அவன் இசைக் கல்லூரி செல்லவில்லை.

பட்டங்கள் பெறவில்லை.

பாடசாலைப் படிப்பு மூன்றாம் வகுப்புத்தான்.

ஆனால் கேள்வி ஞானம் உச்சம்.

இளமையின் வெற்றி

மக்கள் மகிழ்ச்சி.

புரட்சிகரமானவர் நாம்

மாற்றம் வேண்டி ஒன்று திரண்டோம். வெற்றி கண்டோம்.

புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம் உதயம்.

மாணவர் ஒன்றியத் தலைவன் அனிஷ் நாய் செளத்திரி.

நேணுஹா சட்டச்சஜி ஒன்றிய செயலாளர்.

நாங்கள் ஏழுபேர் செயற்குழு உறுப்பினர்.

மாணவர் ஒன்றியத் தீர்மானம் வெற்றிவிழாக்

கொண்டாட்டம்.

இசைவிழா

இசைவிழா மக்கள்மயம்.

கல்லூரி மண்டபத்திற்குள் அதிகார வர்க்கத்தின்
குறுகிய வட்டத்திற்குள் நடந்துவந்த இசைவிழா வெளியே
அரங்கேற்றம்.

கல்லூரி மைதானம் இசைவிழாக்கோலம்.

மக்கள் பிரவாகம் முட்டிமோதிக் கொந்தளிப்பு.

கல்லூரி நிர்வாகம் திணறித் தடுமாற்றம்.

கங்கை நதிக்கினள ஹில்ஷா மீன் விளையும் ஹூகிளி நதி.

நதியின்

இக்கரையில்

வங்க மறுமலர்ச்சிக்கு

வித்திட்ட வில்லியம் கேரியின் புகழ்புத்த

சறம்பூர் கல்லூரி.

நதியின் அக்கரையில் சிப்பாய்க் கலகம் வெடித்த வீரம் விளைநிலம்
பரக்பூர்.

பரக்பூரில் சறம்பூர்க் கல்லூரி விடுதி.

விடுதியிலிருந்து கல்லூரிக்கும்

கல்லூரியிலிருந்து விடுதிக்கும்

காலையும்மாலையும் நாங்கள்

இரண்டணா படகுப் பயணம்.

நதியின் அக்கரையில் விரிந்து பரந்த புல்வெளியில்

மாடுகளின் பின்னால்

மாடாய் அலைந்திடுவான் வேணிமாதவன்.

அன்றொரு நாள் நாள் சுகவீனம் காரணமாக கல்லூரி செல்லவில்லை.

கல்லூரி விடுதியிலே தன்னந்தனியனாய் தங்கியிருந்தேன்.

காலை பதினொரு மணியிருக்கும்

விடலை வெய்யில் கொதித்து தகிப்பு.

புல்லாங்குழலோசை காற்றிலே தவழ்ந்து

அலை பாய்ந்து வருகிறது.

வேய்க்குழலோசையினால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்ட நான்

நதிக்கரைக்குச் செல்கின்றேன்.

நதியின் கீழ்க்கரையில் விரிந்து பரந்த புல்வெளி.

புல்வெளியின் நெற்றியில் இறங்குதுறை.

இறங்குதுறையை அண்டி செழித்துப் படர்ந்த ஆலமரம்.

ஆலமரக் கருநிழலில்

அவனிருந்து

அமிர்தகானம் பொழிகின்றான் தனைமறந்து.

அங்கு சென்ற நான் அவன் பின்னால் அமர்ந்திருந்து
அமிர்தகானம் பருகுகின்றேன்.

இசைமழை ஓய்ந்தபின்னர்

நான் அவனை விடுதிக்கு அழைக்கின்றேன்.

குளிர்மானம் வழங்கி அவனுக்கு உபசரிப்பு.

அளவிலா ஆனந்தம் அவனுக்கு.

சனிஞாயிறு நாட்களிலும் விடுமுறை நாட்களிலும்

நாம் அவனை எங்கள் விடுதிக்கு அழைத்து

இசை அமுதம் பருகித் திளைத்திடுவோம்.

இதையறிந்த விடுதி வார்டன்

சமத்தார் வந்தார் ஒருநாள்.

அவனைக் கண்ட வார்டன்

கொதித்துக் குமுறிக் கொக்கரிக்கின்றார்.

“ஆர் நீ? ஏன் இங்கு வந்தாய்?”

“புல்லாங்குழலாதி பெண்களை மயக்கவா வந்தாய்?”

வார்டன் சமத்தார் பொரிந்து தள்ளுகிறார்.

“பாபு இது ஆண்கள் விடுதி பெண்கள் எங்கால

நான் மயக்கிறதுக்கு?”

சிரித்துக்கொண்டு கூறுகின்றான் வேணிமாதவன்.

பக்கத்து வீட்டுப் பாதிரியார் குடும்பத்தில்

பருவப்பெண்கள் மூவர்.

என்றை குவாட்டஸில் என் மனைவியுடன்

பெண்பிள்ளைகள் இரண்டு. என் சகோதரிகள் மூவர்.

எல்லாரும் இளசுகள்”.

வார்டன் நீட்டி முழக்குகின்றார்.

“பாபு உங்கள் பெண்களை நீங்களே சந்தேகப்பட்டால்

அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?”

“எங்கள் வீட்டிலும் அக்கா தங்கையர் மூவர்.

பக்கத்து வீடுகளிலும் பருவப் பெண்கள் பலர்.

எங்கள் தெருவிலும் ஏராளமான பருவப் பெண்கள்.

அவர்கள் எவரையாவது

நான்

புல்லாங்குழல் ஊதி மயக்கினேனா?

கேட்டுப் பாடும்

“பாபு”.

உடையைப் பாத்து எடைபோடாதே மனிதனை

“நான் யார் தெரியுமா?”

“நாங்கள் யார் எண்டு தெரியுமா உனக்கு?”

உழைத்து உழைத்து உருக்குலையும்
வங்க விவசாயிகளதும்
வங்க தேசத்திலேயுள்ள ஆலைகளிலும்
மில்களிலும் மாடாய் உழைத்துருகும்
தொழிலாளர்களதும் உரிமைக் குரலெழுப்பும்
மக்கள் கலைஞர் நாம்.”

திகைத்தவராய் நாங்கள்.

வாயடைத்துப் போனார் வார்டன்.

விட்டகன்றார் அவ்விடத்தை.

கல்லூரி இசைவிழாக் கொண்டாட்டம் வந்தது.

கல்லூரி மைதானம் இசைவிழாக்கோலம்.

மைதானத்தில் மக்கள் பிரவாகம்.

இசைவிழா மேடையில் இசை மேதாவிகள்.

பட்டுபீதாம்பர பகட்டான ஆடைகள்.

வேணிமாதவன்?

வங்காளிகளின் எளிமையான உடையில்.

இசைமேதைகள் இந்த அற்பனை

அலட்சியப் பார்ப்பு.

இசை மேதைகள் மனதில் வெறுப்பு.

இவன் எப்படி இங்கு வந்தான்?

எங்கள் விடுதி வார்டனின் மனதில் கேள்வி

முக்கண் பார்வை.

கல்லூரி முதல்வர் கடுப்பாய்ப் பார்ப்பு

“எப்போ ஆரம்பிக்கும் இந்தக் கச்சேரி?”

மக்கள் பேராவல். நேரம் நகர்வு.

“அப்பாடா! ஆரம்பிச்சுட்டுது கச்சேரி”.

இசை மேதைகள் ஆளுக்கொருவராய்

இரண்டு மூன்று உருப்படிகள்.

பாடிமுடிப்பு.

வந்தது வேணிமாதவனின் முறை.

புல்லாங்குழலை எடுக்கின்றான்.

இசை மேதைகள் புறப்பட ஆயத்தம்.

“வந்தே மாதரம்”.

வங்க மேதை பங்கிம் சந்தரின் சுதந்திர கீதம்

வெடித்துக் கிளம்பி மைதானத்தில் பிரவாகிப்பு.

இசை மேதைகள் பிரமிப்பு.

மக்கள் வியப்பு.

இசை மேதைகளின் பக்க வாத்தியங்கள்

புல்லாங்குழலிசையுடன் தாமாகவே இணைவு.
 வங்கச் சிங்கம்
 சுபாஸ் சந்திரபோஸின்
 வீரமுழக்கம் நாட்டார் பாடலில்.
 வங்கதேசத்தின்
 இளம் புரட்சிக் கவிஞன் சுகந்தே பட்டசாரியவின்
 அஞ்சலோட்டக்காரனின் சோகக் காவியம்,
 பெளர்ணமி இரவில் நடுநிசியில்
 ஹுகிளி நதியின் நட்டநடுவே
 தன்னத்தனியனாய் நிற்கின்ற படகோட்டி
 காற்றுடன் காற்றாய் கலந்திட்ட தன்னவளை
 நினைந்துருகிப் பாடுகின்ற துயரப்பாடல்,
 பாரத மாதாவின் விடுதலை வேள்வியின்
 புரட்சிப் புதல்வர்கள் தியாக தீபங்கள்
 பகத்திங்
 ராஜ்குரு
 குருதேவ்
 ஆகியோரின் புரட்சி வாரிசு.
 வங்க தேசத்தின் புரட்சிப்புயல்
 குதிராம் போஸின் வீரகாவியம்
 உத்பாலத்தின்
 உழைப்பாளர் உரிமை முழக்கம்
 மிரனாள்சென்னின்
 புரட்சிக்காவியம்
 ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
 வேணிமாதவனின் புல்லாங்குழலில்
 ஜனித்து அலைபாய்ந்து பிரவாகிப்பு.
 இசைவிழா மைதானம்
 மூச்சுவிட மறந்து மயங்கிக் கிடப்பு.
 ஒரு மணிநேரம் எப்படித்தான் போனதோ?
 புல்லாங்குழல் இசைப்பிரவாகம்
 முட்டிமோதி அலைபாய்ந்து ஓய்வு.
 அதிகாரவர்க்கத்தின் உடைமையாய் இருந்த இசை
 விடுதலைபெற்று மக்கள்மயமானது
 சிறைப்பட்டிருந்த
 வங்கத்தின் ஆத்மா
 விடுதலை பெற்று விகசிப்பு
 மக்களுக்கு புல்லரிப்பு

புத்துணர்வு. புதுவேகம்.
 வேணிமாதவனுக்கு
 பட்டம், பதவி, பணம் எல்லாம் வழங்கி
 தம்முடன் இணைத்திட இசைமேதைகள் அங்கலாய்ப்பு.
 வேணிமாதவன் மேடையில் இல்லை.
 மக்களுடன் மக்களாய் வேணிமாதவன்.
 சங்கமித்துவிட்டான்.
 இளமையின் வெற்றி.
 மக்கள் மகிழ்ச்சி

2 தரிசனம்

நகரத்தின் ஆத்மா மூச்சுத் திணறுகிறது.

நகரமென்ன, முழுத் தேசமுமே கொதித்துக் கொந்தளித்து எரிமலையாகி நிற்கின்றது.

புகைவண்டிகள் ஓடவில்லை.

ட்றாம் வண்டிகளைக் காணோம். சாலைகளில் பஸ் வண்டிகளில் ஒன்றைத்தானும் காணவில்லை. மோட்டார் வாகனங்கள் கண்ணில் தென்படவில்லை. முச்சக்கர பைசிக்கிள் றிக்சோக்கள் எல்லாம் காணாமல் போய்விட்டன. பைசிக்கிள் ஒன்றைத் தானும் வீதியில் காணவில்லை.

சாலைகள், வீதிகள், நெடுந்தெருக்கள் எல்லாம் ஆளரவமற்று வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றன.

நகரத்தின் ஆத்மா எப்படி மூச்சுத் திணறும்?

தேசத்தின் உயிர் நாடியான ஹூக்ளி நதியில் ஒரு படகைக் கூட காணவில்லை.

படகுகள் அனைத்தையும் நதிவிழுங்கி ஏப்பமிட்டு விட்டதா?

ஆயிரக் கணக்கான பாதசாரிகள், மோட்டார் வாகனங்கள், புகை வண்டிகள் எல்லாம் ஏக காலத்தில் போவதும் வருவதுமாக ஜீவத் துடிப்புடனிருந்து கொண்டிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற ஹெளராப் பாலம் இன்று ஆளரவமற்று வெறிச்சோடி சோகத்தின் உருவாய் நிற்கின்றது. அரச அலுவலகங்கள், வர்த்தக நிலையங்கள், கடைகள், அங்காடி வியாபாரக் கடைகள், சாப்பாட்டுக் கடைகள், பிரபல ஹோட்டல்கள், பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் எல்லாமே மூடிக் கிடக்கின்றன.

தொழிற்சாலைகள், மில்கள், ஆலைகள் ஒன்றும் இயங்கவில்லை.

வங்கம் மூச்சுவிட மறந்து விட்டதா?

நகரத்தின் சாலைகள், வீதிகள், தெருக்கள் எல்லாவற்றிலும் திடீரென ஜீவத்துடிப்பு! மக்கள் சமுத்திரம் அலை மோதல்!

மக்கள் சக்தியின் பேரெழுச்சி!

நகரத்தின் பிரதான சாலைகள், வீதிகள், தெருக்கள் வழியாக முட்டி மோதி அலைபாய்ந்து ஆக்ரோசமாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றன ஊர்வலங்கள். நகரத்தின் நெஞ்சிலேயுள்ள செளறங்கி சதுக்கத்தை நோக்கி மக்கள் பிரவாகம் காட்டாற்று வெள்ளமாய் கரைபுரண்டு பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கல்கத்தா நகரத்தின் ஆத்மா மூச்சுத் திணறுகின்றது.

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், அரச, தனியார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்கள், ஆண்கள், பெண்கள், மாணவர்கள், இளைஞர்கள், வயோதிபர்கள் எல்லோரும் அணிவகுத்து உத்வேகமாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

வங்கத்தின் ஆசிரியர்கள் தங்கள் ஜீவனோபாயத்துக்கான ஐந்து அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இரு வாரங்களாக வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்தி வருகின்றனர்.

அரசாங்கம் பாராமுகமாய் இருக்கின்றது.

அரசின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள், நகரத்தின் நெஞ்சிலேயுள்ள செளரங்கி சதுக்கத்தில் அமைந்துள்ள காந்தி சிலைக்கு முன்னால் அமர்ந்து சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர்.

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் ஒரு வாரத்தையும் தாண்டுகின்றது. பலனேதும் இல்லை.

உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

பத்து நாட்களுக்கு மேல் உண்ணாவிரதம் நீடிக்கின்றது.

அரசு மௌனமாயிருக்கின்றது.

சில உண்ணாவிரதிகளின் நிலை கவலைக்கிடம்.

அரசின் பிடிவாதப் போக்கை கண்டித்து ஊடகங்கள் குரலெழுப்புகின்றன.

மக்கள் கொதித்தெழுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களது நியாயமான போராட்டத்தை பேச்சு வார்த்தை மூலம் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக அரசு மாற்று நடவடிக்கையிலிறங்குகின்றது.

உண்ணாவிரதமிருக்கின்ற ஆசிரியர்களை வன்முறை மூலம் அகற்றுவதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்கிறது. பொலிஸ் களத்தில் இறங்குகின்றது.

பொலிஸ் படையின் பொறுப்பதிகாரி ராய் சௌத்திரி.

நாச தேவதையின் பிறவியாய் சௌத்திரி.

சௌத்திரியின் கையில் எந்த நேரமும் யாரையாவது தாக்குவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் லத்திக் கம்பு. எவரையாவது சுடுவதற்குத் காத்துக் கொண்டிருக்கும் கைத்துப்பாக்கி அவனது இடுப்பில்.

சௌத்திரியின் விழிகளில் எரியும் கனல்.

கொம்பு மீசை அவனது விசர் பிடித்த முகத்தை மேலும் கோரமாக்குகின்றது.

ரத்த வெறி பிடித்த அவன் போராளிகளைத் தாக்குவதற்குத் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

எத்தனையோ தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள், பிரபல அரசியல்வாதிகளின் தலைமையில் நடந்த தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களையும், அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் சௌத்திரி வன்முறைத் தாக்குதல்களால் முறியடித்து அடக்கு முறை அரசாங்கங்களின் பாராட்டுதல்களையும் பதவி உயர்வுகளையும் பெற்றிருக்கின்றான்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக சௌத்திரியின் புகழ். அடக்குமுறைச் சக்திகளின் மத்தியில் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது.

சௌரங்கி சதுக்கத்திலுள்ள காந்தி சிலைக்கு முன்னால் உண்ணாவிரத மிருக்கின்ற ஆசிரியர்களை, சௌத்திரியின் தலைமையில் பொலிஸ்படை அடித்து உதைத்துத் தாக்கி அப்புறப்படுத்த முயல்கின்றது.

வன்முறை வெடிக்கின்றது. இருதர்ப்பும் மோதல், தடியடிப் பிரயோகம்.

துப்பாக்கிச் சூடு!

மூன்று ஆசிரியர்கள் பலி!
அநேகர் படுகாயம்.

புரட்சியின் தொட்டில் வங்கம்.

வங்கம் கொதித்தெழுகின்றது.

வங்கத்தின் சகல பகுதிகளிலுமிருந்து மக்கள் வந்து நகரத்தை முற்றுகையிடுகின்றனர்.

நகரத்திலும் சுற்றுப் புறங்களிலுமுள்ள பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், புகையிரத நிலையங்கள், சந்தைக் கட்டிடங்கள் போன்ற பொது இடங்களில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருக்கின்ற மக்கள் களத்திற்குப் புறப்படுகின்றனர்.

ஊர்வலம் ஆரம்பமாகின்றது.

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், அரசாங்க, தனியார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்கள், தொழிற்சங்க - விவசாய சங்கங்களின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் அணிதிரண்டு அலையலையாய் ஊர்வலங்களில் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

நகரத்தின் சகல பகுதிகளிலுமிருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஊர்வலங்கள் சங்கமித்து செளரங்கி சதுக்கத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. செளரங்கி சதுக்கத்திலுள்ள காந்தி சிலை கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தனமான சிரிப்புடன் நிற்கின்றது.

காந்தி சிலை முன்னால் பல்லாயிரக்கணக்கான போராளிகள் அணிதிரண்டு ஊர்வலமாகச் சென்று வங்க மாநில சட்ட சபையை முற்றிகையிட்டு.

ஆசிரியர்களினது ஐந்து கோரிக்கைகளும் கிடைக்கும் வரை சட்டசபை உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் சிறைப்படுத்தி வைக்கும் வேட்கையுடன் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஊர்வலத்திலுள்ள போராளிகளை அடித்துக் கலைத்துவிடும்படி பொலிசுக்கு அரசு கட்டளை.

ஊர்வலத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும் போராளிகளை தடுத்து நிறுத்தி அடித்துத் துரத்தும் வெறியுடன் பொலிஸ் படை தயார் நிலையில் அரணாய் நிற்கின்றது.

பொலிஸ் படைக்கு தலைவன் ராய் சௌத்திரி.

ராய் சௌத்திரி பொலிஸ் அரணுக்கு முன்னால் வீறாப்புடன் நிற்கின்றான்.

ஊர்வலம் புறப்படுகின்றது!

‘இன்குலாப்!’

‘ஜிந்தாபாத்!’

‘புரட்சி’

‘ஓங்குக!’

கோஷித்தபடியே வாட்ட சாட்டமான ஒரு மாணவன் முன்வருகின்றான்.

சௌத்திரியின் லத்திக் கம்பு உயர்கின்றது.

‘இன்குலாப்! ஜிந்தாபாத்!’

கோஷித்தபடியே மாணவன் சுருண்டு விழுகின்றான்.

மாணவனின் மண்டை பிளந்து, காந்தி சிலைக்கு முன்னாலுள்ள புல் தரையை இரத்தமயமாக்குகின்றது.

‘இன்குலாப்!’

‘ஜிந்தாபாத்!’

பிமால் சென்

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர். எண்பது வயது.

குள்ள உருவம்.

கண்களில் தடித்த முக்குக் கண்ணாடி.

கையில் பொல்லு.

கம்பளிப் போர்வை.

‘இன்குலாப்!’

‘ஜிந்தாபாத்!’

கர்ஜித்தபடியே முன்வருகின்றார் பிமால் சென்.

லத்தியை ஓங்கியபடியே.

ஓடி வருகின்றான் சௌத்திரி.

நிதானமாக மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றுக்கின்றார் சென்.

பிமால் சென் சௌத்திரியை வெறித்துப் பார்க்கின்றான்.

சென்னின் பார்வையில் அமரனுஷ்ய ஜீவத்துடிப்பு.

தன் சுட்டு விரலை சௌத்திரியின் நெற்றிக்கு நேராக நீட்டுகின்றார் சென்.

‘நீ! நீ என்னட்டைப் படித்த மாணவனல்லோ!’
சௌத்திரி திகைத்தவனாய் பின் வாங்கி நின்றான்.

சென்னுடைய தீட்சணயம் மிக்க கண்களை சௌத்திரி உற்றுப் பார்க்கின்றான்.

‘என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர் போல கிடக்கு.

‘அதே கண்கள்!’

சௌத்திரியின் ஞாபகத் தடத்தில் பிமால் சென்னின் விழிகளின் ஞானச் சுடரொளி.

சௌத்திரிக்கு அதிர்ச்சி. சென்னின் பார்வையில் மானிடம் ஜெக ஜோதியாய் சுடர் விடுகின்றது.

ருத்ர அவதாரமாய் ஆசிரியர் சென்.

‘என்ற குரு!’ சௌத்திரிக்குப் பேரதிர்ச்சி!

சௌத்திரியின் மனதில் உதைப்பு.

அவமானமும் வெட்கமும் அவனைப் பிடுங்கித் தின்கின்றன. சௌத்திரியின் அதிகாரத் திமிர்த்தனம். வாலிப மிடுக்கு, ரத்தாவேச வெறி, திமிர்த்தனம் எல்லாமே அழிந்து மறைகின்றன.

ஒரு நொடிக்குள் செளத்திரி அனுதாபத்துக்குரியவனாய் தாழ்ந்து நிற்கின்ற அவலம்.

ஸ்தம்பிப்பில் உறைந்து நிற்கின்றான் செளத்திரி.

அழக் கூடத் தோன்றாத சடமாய் நிற்கின்றான்.

அவமதிக்கப்பட்டுப்போன ஊமைக் காயத்தின் வேதனை செளத்திரிக்கு.

மனக் கொந்தளிப்பு.

செளத்திரியின் மனது உருகி மருகித் தவிக்கின்றது.

போர்க் களத்தில் சகல ஆயுதங்களையும் இழந்து, இராமன் முன்னால் நிராயுதபாணியாய் அவமானத்தோடு தலை குனிந்து நிற்கும் இராவணனாய் செளத்திரி.

தன் தலையிலுள்ள பொலிஸ் தொப்பியை எடுக்கின்றான் செளத்திரி.

பொலிஸ் அதிகாரி செளத்திரியின் தொப்பியும் லத்திக் கம்பும் பிமால் சென்னின் காலடியில்.

3 முனைப்பு

பொலிஸ் நிலையம் நோக்கி நான் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். நேணுஹா சக்ரவர்த்தியும் என்னுடன்.

காலை பத்துமணி. இளஞ் சூரியனின் வீராப்பு என் உடலில் தகிப்பு. என் உள்ளத்தில் எண்ணற்ற கேள்விகள். எதுக்காக என்னை அவை பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு கூப்பிட்டிருக்கினை? உதவிப் பொலிஸ், அதிகாரி ராஜ் பிஹாரி போஸ் என்னை விசாரிக்க ஏன் துடியாய் துடிக்கிறான்? இதே ராஜ் பிஹாரி போஸ் தான், இரண்டு வரியத்துக்கு முன் வங்க பிஹார் மாநிலங்கள் இரண்டையும் இணைக்கும் அரசின் முனைப்புக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாய் எங்கள் கல்லூரி புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம் நடத்திய ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலத்தை தடியடிப் பிரயோகம் நடத்தி முறியடிக்கத் துடியாய்த் துடித்தான்.

இதே உதவிப் பொலிஸ் அதிகாரி ராஜ் பிஹாரி போஸ் தான் இன்றும் என்னை விசாரணை செய்ய

துடியாய்த் துடிக்கின்றான். ஏன் இந்தத் துடிப்பு? ஏலுமெண்டால் அவன் என்னை நல்லாய் விசாரிக்கட்டும். எதற்கும் நான் தயார்த்தான்.

ரேணுஹா, நிமாய் கோஷ், இந்திரா அனிஷ் ராய் சௌத்ரி போன்ற எண்ணற்ற மாணவத் தோழர் தோழியர் என்றும் என்பக்கம். ரேணுஹாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் உள்ளத்தில் உல்லாசம், உத்வேகம். பரவசம். அவள் அன்பின் வடிவாய், மனித உன்னதங்களாய் என்றும் மிளிர்கின்றாள். அவளது பார்வையில்ய் மானிடம் ஜெக ஜோதியாய் ஜொலிக்கின்றது.

ஆனால் இந்திரா? இந்திராவுக்கு இன்று ஏன் என்றுமில்லாத இந்த அக்கறை என்மேல்? அவளது அண்ணன், அந்த உயர் பொலிஸ் அதிகாரி நரேந்திரகோஷிற்ரு என்னைக் காப்பாற்ற ஏன் இந்த முனைப்பு? எண்ணற்ற கேள்விகள் என்னைக் குடைவு. என்மேல் இந்திராவுக்கு ஏன் இந்த திடீர் கரிசனை? ஒருநாள் கூட நான் அவளுடன் பேசியதில்லையே? அவளும் அப்படித்தான். அப்போ அவள் என்னை ஏன் இன்று அழைத்திருக்கிறாள், அவசரமாய்!

இந்திராவை நான் தினம் தினம் பார்ப்பு. அவளது பெயர் கூட நேற்றுவரை எனக்குத் தெரியாது. அவளது வீடு எங்கள் கல்லூரி விடுதிக்கு அண்மையில் தான். ஒரு வருடத்தக்கு முன்பு தான் நான் அந்த விடுதிக்கு வந்தேன். காலையும் மாழையையும் நான் எங்கள் கல்லூரிக்கு சென்று திரும்பி வரும்போதெல்லாம் இந்திராவின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைப்பு.

இந்திரா இளமையின் வசந்தத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கிறாள். அவள் அழகுச் சிலை. அவளது கனவு காணும் விழிகளின் அடியில் ஒருவித சோகத் திரை. ஏனிந்த சோகத் திரை? தினமும் காலையும் மாழையும் அவளது வீட்டு விறாந்தையில் அவள் நிற்கின்ற போதெல்லாம் அவள் பக்கத்தில் சிறுவன். சிறுவனுக்கு மூன்றோ நான்கு வயதிருக்கும். சிறுவன் அவளது மகனா? அதெப்படி இருக்க முடியும்? அவளது நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டில்லை. அவளது தலையில் மொட்டாக்கு சீலையுமில்லை. கட்டுக்குலையாத அவளது உடலில் நெருப்புத் தணலாய் கனல்கின்ற தடித்த சிவப்பு கரைபோட்ட வெள்ளைப் புடவை இல்லை. நீண்டு வளர்ந்து சுருண்ட கடல் அலையாய் புரளும் கரும் கூந்தல் காற்றில் நீந்திக் கொண்டிருப்பு. கன்னி கலையாத களை அவளது முகத்தில்.

நான் காலையும் மாலையும் கல்லூரிக்குச் சென்று வரும் போதெல்லாம் அவள் அவளது வீட்டு விநாந்தையில் நிற்பு. அவள் பக்கத்தில் அந்தச் சிறுவன் இன்முகம் காட்டி கையசைப்பு. ஆனால் அவளது முகத்தில் ஒரு வித இறுக்கம். ஏன் இந்த இறுக்கம்? இந்திராவின் அக்கா சுபதாவும் சிறுவனின் அப்பா பிமால் சென்னும் புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளர்கள். சிறுவனின் அம்மாவும் அப்பாவும் விபத்தில் மரணம். இல்லை. இல்லவேயில்லை. அவர்கள் இருவரும் அமைச்சர் ஒருவரின் நிதி மோசடிகளை ஆதாரத்துடன் அம்பலப்படுத்தியதற்காக, அமைச்சரின் சதியினால் படுகொலை.

இந்திராவும் இப்போ புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளர். இந்திராவுக்கு இன்று என்மேல் ஏன் இந்த திடீர் அக்கறை? **மேதினக் கூட்டம்** முடிந்து ஏழு மணியளவில் நான் என் விடுதிக்கு வருகின்றேன். 'பாபுஜி!' நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். 'பாபுஜி' உங்களை என்ரை 'சோட்டாமா' வரட்டாம். மூச்சிரைக்க ஓடிவந்த சிறுவன் கூறுகின்றான். எனக்கு ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி? என்னால் இதை நம்ப முடியவில்லை. 'ஒருவேளை அது வேறையாரோவாக இருக்கலாமோ?' எனக்கு சந்தேகம். 'என்னையா வரச் சொன்னா?' ஐயமாய் நான். சிறுவனைக் கேட்கின்றேன். 'ஓமோம் உங்களைத் தான் சோட்டாமா வரட்டாம். "இல்லையில்லை உன்ரை சோட்டாமா வேறையாரேயோத்தான் கூட்டி வரச் சொல்லியிரக்க வேணும். நீ ஆள் தெரியாமல் என்னட்டை வந்திருக்கிறாய். 'பாபுஜி' உங்களைத்தான் சோட்டாமா வரட்டாம். அதோ அங்கை நிக்கிறா. பாருங்கோ. இந்திரா என்னைப் பார்த்தபடியே நிற்கின்றாள்.

'வாங்கோ. கெதியாய் வாங்கோ'. என் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றான் சிறுவன். என்னுடன் ஒரு வார்த்தைகூட பேசாத இந்திரா இன்று என்னை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றாள். தயங்கித் தயங்கி நான் அவளிடம் செல்கின்றேன். என் கையைப் பிடித்து செல்கின்ற சிறுவனுக்கு பெருமகிழ்ச்சி. நான் இந்திராவின் வீட்டு வாசலில் கால் எடுத்து வைத்ததும் அவளது முகத்தில் மலர்ச்சி. அவளது மென்மையான உதடுகள் பிரிகின்றன. சிறு முறுவல். அவளது விழிகளில் அசாதாரண ஒளிப்பிரவாகம்.

இது கனவா? இப்படி நடக்குமென்று நான் ஒரு போதும் எண்ணியிருந்ததில்லை. என் இதயத்தில் இளமையின் ஏக்கம், தாபம், ஆவல், ஆசாபாசங்கள் அனைத்தும் முட்டி மோதி, பொங்கிப் பிரவகித்து, காட்டாற்று

வெள்ளமாய் அலை மோதிப் பாய்ச்சல். கண்பொழுது தான் நான் என் நிலைக்கு வருகின்றேன்.

என்னை எதிர்பார்த்து நின்ற இந்திரா 'வாருங்கள் உள்ளே. ஜெயிலுக்குள் அல்ல எங்கள் வீட்டுக்குள்.' புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து என்னை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றாள். 'என்றை சின்னண்ணா உங்களை அவசரமாய் பார்க்க வேணுமாம். அவர்தான் உங்களை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். கூறியவளாய் கதிரை ஒன்றை இழுத்துவிட்டு என்னை அமரும்படி கூறுகின்றாள். 'அண்ணா, அண்ணா நீங்கள் தேடியவர் இஞ்சை வந்துள்ளார். வாங்கோ கெதியாய்' மகிழ்ச்சி பொங்க இந்திரா தனது அண்ணனை கூப்பிடுகின்றாள். அவளது விழிகளில் துடுக்குத்தனம்.

ஆஜானுபாடுவான ஒருவர் பொலீஸ் சீருடையில் என் முன். எனக்குத் திகைப்பு. 'நமஸ்கார் பாபு. என் பெயர் நரேந்திரநாத் கோஷ். நரேந்திரன் என்று அழைக்கிறார்கள்.'

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வங்க - பிகார் மாநிலங்கள் இணைப்புக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாய் வங்க புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி ஒன்றை நடத்தியது. ஆண்-பெண் பேதமின்றி ஒருவர் கையை மற்றவர் பிடித்தபடியே புரட்சிக் கோஷமிட்டுக் கொண்டு நாம் ஆக்ரோஷமாய் முன் செல்கின்றோம். என்கையை தோழி நேணுஹா இறுகப் பிடித்தபடியே நாம் இருவரும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியின் முன்னணியில். எங்கள் கைகளில் செம்பதாகை. புரட்சிக் கோஷமிட்டபடியே நாம் முன் செல்கின்றோம்.

ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியைத் தடுக்க பொலீஸ் படை குவிப்பு. ஊர்வலத்தைத் தகர்க்க தடியடிப் பிரயோகம் நடத்த உதவிப் பொலீஸ் அதிகாரி ராஜ் பிஹாரி போஸ். கட்டளையிட முஸ்தீப்பு. பொலீஸ் உயர் அதிகாரி நரேந்திரநாத் கோஷ் அதிரடித் தலையீடு. தடியடிப் பிரயோகம் தடுத்து நிறுத்தம். மாணவர் பேரணி காட்டாற்று வெள்ளமாய் முன் பாய்ச்சல். அதே உயர் பொலீஸ் அதிகாரி நரேந்திரநாத் கோஷ் இன்று இப்போ இங்கே என் முன்.

நரேந்திரனையும் அவர் சகோதரி இந்திராவையும் அதிர்ச்சியுடன் நான் பார்த்தபடியே இருக்கிறேன். 'பாலா பாபு. நான் இந்த ஹூக்ளி மாவட்ட

உயர் பொலீஸ் அதிகாரி. இப்பதான் டியூட்டி முடிஞ்சு வீடு வந்துள்ளேன். இன்னும் என் உடையைக் கூட நான் மாற்றவில்லை. அவசர அவசரமாய் நான் உங்களை பார்க்க வேண்டியிருக்கு. அதுதான் உங்களை கூப்பிட்டழைத்தேன். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 'எதற்காக நீங்கள் என்னை அவசரமாய் அழைத்தீர்கள்?' ஆவலுடன் நான் கேட்டேன்.

நரேந்திரகோஷின் தாயார் வருகை. கைகூப்பி நான் அவர்களை நமஸ்கரிப்பு. அவரும் என்னை அன்பாய் வரவேற்பு. சிற்றுண்டியும் தேனீரும் தந்து உபசரிப்பு. எதற்காக இவர்கள் என்னை அவசரமாய் அழைப்பு? நான் அறிய ஆவல். 'பாலா பாபு இன்றிரவு நீங்கள் உங்கள் விடுதியில் தங்கக்கூடாது.' நரேந்திரன் கூறுகின்றார். எனக்கு பிரமிப்பு.

'ஏன் பாபுஜி நான் எனது விடுதியில் தங்கக்கூடாது? அப்போ நான் எங்கே தங்குவது, ஒன்றும் புரியாமல் குழம்பிப்போய் கேட்கிறேன். 'பாலா பாபு அவசரப்படாதையுங்கோ. பதட்டம் வேண்டாம் பாலா பாபு. எல்லாவற்றையும் நான் விபரமாய் சொல்வேன். இப்பொழுதல்ல. தருணம் வரும்போது நான் விபரமாய் சொல்வேன். பாலா பாபு. இன்று இரவு நீங்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற இடம் ஏற்பாடாச்சு. நீங்கள் அங்குதான் இன்று தங்க வேண்டும். இது எங்கள் கட்டளை. நரேந்திரன் பாபுவின். வார்த்தைகளில் நிதானம் கண்டிப்பு.

'இன்று இரவு உங்கள் விடுதியில் நீங்கள் தங்கினால் உங்களை அழைத்துச் சென்று மாமியார் வீட்டில் தடுத்து வைத்து விசாரணை செய்ய நிச்சம் ஆள் வரும். அதற்கான திட்டமும் தீட்டியாச்சு. ராஜ் பிஹாரி போஸ் என்ற பொலீஸ் அதிகாரி தான் இதன் சூத்திரதாரி. இதெல்லாம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இந்த விஷமிகளை ஓடவிட்டுத்தான் பிடித்து அமத்த வேணும். பாலா பாபு நீங்கள் எதற்கும் பயப்பிட வேண்டாம். எல்லாவற்றையும் நான் அவதானித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன்.

'நரேன் பாபுஜி' எதற்காக இந்தச் சதி வேலை? நான் எவருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் செய்யவில்லையே' 'அதைப் பற்றி பேச இப்போ நேரமில்லை பாலா பாபு. நாளைக்கு எல்லாம் உங்களுக்கு விபரமாய் நிச்சயமாய் தெரியவரும். நீங்கள் இப்போ நாங்கள் ஏற்பாடு செய்த இடத்துக்குச் செல்லுங்கள். நாளை காலை பத்து மணிக்கு நான் டியூட்டியில் இருப்பேன். நீங்கள் அந்த நேரம் என்னை நேராக வந்து பாருங்கள். எல்லாம் தெரிய வரும். இந்திரா இஞ்சைவா. பாலாவை ரேணுஹா வீட்டுக்கு அழைத்துப்போ.

இந்திரா என்னை தோழி நேணுஹா வீட்டிற்கு அழைத்து செல்கின்றாள். தோழி நேணுஹா மஜும்தார் குடும்பத்தில் நான்காவது பிள்ளை. நேணுஹாவின் தந்தை இந்திய சுதந்திரப் போராளி. மஜும்தார் பதினாறு வயதில் வங்க சிற்றகொங் ஆயுதக் கிடங்கு தாக்குதல் போராட்டத்தில் பங்குபற்றியதற்காக பத்து வருடங்கள் சிறையில் இருந்தவர். மஜும்தாரின் மனைவி மிருணாளினி தேவி வங்கத்தின் பிரபல மக்கள் கவி, முன்னணி பாடகி.

மஜும்தாரின் மூத்த மகன் சீதா ரஞ்சன் வங்கத்தின் பிபரல வழக்கறிஞன். அத்துடன் தீவிர தொழிற்சங்கவாதி. முதல் மகள் உஷா நந்தினி. வித்தியாசாகர் கல்லூரியில் வரலாற்றுப் பேராசிரியர். இரண்டாவது மகள் சுபதா பங்கபாஜிக் கல்லூரியில் அரசியலில் விரிவுரையாளர். மூன்றாவது மகள் நேணுஹா எனது சகமாணவி. கலைப் பட்டப்படிப்பு இறுதியாண்டு. எங்கள் கல்லூரி புரட்சிகர மாணவர் சங்க செயலாளர். கடைக்குட்டி ரமா. கல்கத்தா கலைக் கல்லூரியில் நாடகத் துறியில் பயிற்சி. மஜும்தார் குடும்பமே கம்யூனிஸ்ட் குடும்பம்.

நான் அங்கு வருவேன். என்று என்னை எதிர்பார்த்திருந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் என்னைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைப்பு. அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து இதய்பூர்வமாய் உபசரிப்பு. சப்பாத்தி ரொட்டியும் பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு கறியும் இரவு உணவு. அனைவரும் ஒன்றிணைந்து மகிழ்ச்சியாய் பேசி இராச்சாப்பாடு. நள்ளிரவு வரை நாம் அனைவரும் வங்க அரசியல், கலை இலக்கியம், தொழிலாளர் - விவசாயிகள் போராட்டங்கள், வங்க புரட்சி பற்றிய கலந்துரையாடல்.

காலை ஒன்பது மணிக்கு சோறும் பருப்பும் உருளைக்கிழங்கும் அனைவருக்கும் அன்புடன் பரிமாறல். காலை பத்து மணி பொலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி நான் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். தோழி நேணுஹாவும் என்னுடன். எங்கள் கல்லூரி புரட்சிகர மாணவர் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி. ஆண் - பெண் பேதமின்றி ஒருவர் கையை மற்றவர் இறுகப் பற்றியபடியே உத்வேகமாய் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி ஊர்வலம் தோழி நேணுஹாவும் நானும் ஒருவர் கையை மற்றவர் இறுகப் பற்றியபடியே பேரணியின் முன்னணியில்.

இந்திரா விடியது விடியு முன்பே போக வேண்டிய இடமெல்லாம் போய் பார்க்க வேண்டிய இடமெல்லாம் போய் பார்க்க வேண்டியவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்துவிட்டாள். முனைப்புடன் பொலீஸ் நிலையத்தின் முன்னால் இந்திராவுடன் எங்கள் கல்லூரி புரட்சிகர மாணவர் சங்க தலைவர் அணிஸ் ராய் செளத்திரி பதினைந்து இருபது மாணவ மாணவி தோழர் தோழியர்களடன் அணிவகுத்து நின்றனர் உக்ரோஷத்துடன்.

பொலீஸ் உயர் அதிகாரி நரேந்திர கோஷ் எம்மை அன்புடன் வரவேற்று விசாரணை ஆரம்பம். ராஜ் பிஹாரி போஸிற்கு ஏமாற்றம், ஆத்திரம்.

‘நேற்று மாலை நாலரை மணிக்கு நீர் எங்கு சென்றிருந்தீர்?’

‘சறம்பூர் நகரசபை மைதானத்தில் நடந்த மேதினக் கூட்டத்துக்கு நான் சென்றிருந்தேன்.’

‘யாருடைய மேதினம் கூட்டம்?’ வங்க தொழிலாளர் விவசாயிகள் ஒன்றிணைந்த மேதினக்கூட்டம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் நடந்த மேதினக்கூட்டம்’

‘அந்தக் கூட்டத்தில் நீர் பேசினீரா? ‘ஆம் பேசினேன். அதில் என்ன தப்பு?’

‘நீர் ஒரு வெளிநாட்டுப் பிரஜை. உள்நாட்டு அரசியலில் நீர் தலையிடலாமா?’

‘நிச்சயமாக தலையிட முடியாது. அந்த உரிமையும் எனக்கு இல்லை. ஆனால் மேதினம் சர்வதேச தொழிலாளர் தினம். தொழிலாளர் தின விழாவில் பங்குபற்றியதில் என்ன தவறு?’

‘நீர் கூட்டத்தில் பேசியுள்ளீர். அதுமாத்திரமல்ல. அங்கிருந்த ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தலைவரை பாராட்டி புகழ்ந்து பேசியுள்ளீர். அத்துடன் அவருக்கு மலர் மாலையும் அணிந்தள்ளீர்’

‘அது உண்மைதான். அதை நான் மறுக்கவில்லை. அதிலென்ன தப்பு? பங்கிம் முகர்ஜி பாபுஜி நாடறிந்த கம்யூனிஸ்ட் தலைவர். அது மாத்திரமல்ல. அங்கிருந்த ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தலைவரை பாராட்டி புகழ்ந்து பேசியுள்ளீர். அத்துடன் அவருக்கு மலர் மாலையும் அணிந்துள்ளீர். அது உண்மைதான். அதை நான் மறுக்கவில்லை. அதிலென்ன தப்பு? பங்கிம் முகர்ஜி பாபுஜி

நாடறிந்த கம்யூனிஸ்ட் தலைவர். அது மாத்திரமல்ல அவர் நாடறிந்த உன்னத நாடகக் கலைஞர். அவர் தலைசிறந்த உன்னத நாடக நடிகர். வங்க புரட்சிக் கவிஞன். சுகந்தோ பட்டசாரியாவின் 'அஞ்சலோட்டக்காரன்.' கவிதை நாடகம் அந்த உன்னத கலைப் படைப்பை நிழல் நாடகமாக்கி தன்னத் தனியளாய் தானே நடித்து வங்க மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்ற உன்னத நாடக நடிகர். பங்கிம் முகர்ஜி என்ற மகத்தான நாடகக் கலைஞர் பங்கிம் முகர்ஜியின் நிழல் நாடகத்தைப் பார்த்து புரட்சிப் புயலாய் பொங்கி எழாத வங்காளி எவர்தானுமுண்டா? இந்த உன்னத கலைப் படைப்பை தடை செய்வதற்கு வங்க காங்கிரஸ் அரசு எத்தனை தடவைகள் முயற்சி எடுத்தது? இறுதியாய் மண் கவ்வியதுதான் மிச்சம். இப்படிப்பட்ட புரட்சிக் கலைஞனை பாராட்டி மலர்மாலை அணிந்ததில் தப்பென்ன? அது தவறென்றால் நான் எந்தத் தண்டனையையும் ஏற்கத்தயார்.

'பாலா பாபு உணர்ச்சி வயப்பட வேண்டாம். உங்கள் செயல்பாட்டில் தவறொன்றுமில்லை. ஆனால் உங்களை சிக்கலில் மாட்டிவைக்க ஒரு சிலர் முனைப்பு. உள்நாட்டு அரசியலில் நீங்கள் தலையிடுவதாய் தவறான குற்றத்தை உங்கள் மீது சுமத்தி உங்களை நாடு கடத்துவதற்கு நீண்ட நாட்களாய் திரைமறைவில் ஒரு சிலர் தொடர்ச்சியாய் சூழ்ச்சி செய்து வருவது உங்களுக்கு தெரியுமா?

'நரேன் பாபுஜீ எனக்கு அது நன்றாகத் தெரியும். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாய் எங்கள் கல்லூரி மாணவர் சங்க தலைவராயிருந்த லலித் குமார் போஸும் அவனது கையாட்களும் எனக்கு எதிராய் சூழ்ச்சி செய்வதில் தீவிரமாய் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

லலித் குமார் போஸின் அப்பா ரமேஸ்குமார் நான்கு பெரிய மில்களின் சொந்தக்காரன். எமது கல்லூரி மாணவர் சங்க தலைமையை காலாதி காலமாய் லலித் குமார் போஸ் போன்ற பிற்போக்கு கும்பல் தான் பணத்தையும் அதிகாரத்தையும் பயன்படுத்தி தங்கள் கைவசம் வைத்திருந்து வந்தனர். மாணவர்களின் நலன்களில் என்றுமே அவர்கள் அக்கறை காட்டியதில்லை. என்றுமே அவர்கள் நிர்வாகத்தின் பக்கம் தான்.

அனிஷ் ராய் சௌத்திரி மிதினாப்பூர் மாவட்ட ஏழை விவசாயியின் மகன். படிப்பிலும் பண்பிலும் உயர்ந்து நிற்பவன். ஆனால் ஏழை விவசாயியின் மகன் அனிஷ் ராய் சௌத்திரி நான்கு மில்களின் சொந்தக்காரனின் மகன் லலித் குமாரை எதிர்த்து போட்டியிடுவதா? கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாய்

லலித் குமார் போஸ் தான் கல்லூரி மாணவர் சங்க தலைவனாயிருந்தான். இந்த வருடம் அனிஷ் ராய் செளத்ரி லலித் குமாரை எதிர்த்து போட்டியிட்டான். கல்லூரி மாணவர் சங்க தலைவனாயிருந்தான். கல்லூரி கன்ரீன் குத்தகை லலித் குமாரின் கையில் மூன்று வாரங்களாய். கல்லூரி நிர்வாகம் தட்டிக் கேட்க தயக்கம்.

தலைவர் தேர்தலில் அனிஷ் ராய் செளத்ரி இலங்கை மாணவரின் ஆதரவுடன் அமோக வெற்றி. அவர்களிடமிருந்த அதிகாரத்தை எமது கல்லூரி மாணவர்களது பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் தகர்த்தெறிந்து மாணவர் சங்கத் தலைமையையும் நிர்வாகத்தையும் புரட்சிகர மாணவர்கள் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பே கைப்பற்றி பல சாதனைகளை நிலைநாட்டி வருகின்றோம். எமது கல்லூரி மாணவர் சங்கம் அகில இந்திய மாணவர்சங்கம் சம்மேளனத்தின் கிளை என்ற வகையில் புரட்சிகர செயல்பாடுகளில் பங்காளியாய் இருக்கின்றது.

‘பாலா பாபு. உங்கள் கல்லூரியில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இலங்கை மாணவர்களது ஆதரவும் புரட்சிகர மாணவர் சங்கத்தின் வெற்றிக்கு வழிவகுத்தது. இலங்கை மாணவர்களையும் வங்காள மாணவர்களையும் ஓரணியில் திரட்டி ஆதரவளித்தது நீங்கள் தான் என்பது லலித் போஸ் குழுவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் தான் அவர்கள் உங்களுக்கு எதிராக தொடர்ந்து சூழ்ச்சி செய்து வருகின்றனர். எப்படியாவது உங்களை நாடு கடத்தி விட வேண்டும் என்ற வெறி லலித் குமார் போஸிற்கு. ராஜ் பிஹாரி போஸ் லலித் குமாரின் போஸின் உடன் பிறந்த அண்ணன்தான். பாலா பாபு நீங்கள் விழிப்பாயிருங்கள். விசாரணை முடிந்தது. நீங்கள் போகலாம்.

நான், றேணுஹா, இந்திரா, அனிஷ் ராய் செளத்ரி நாங்கள் அனைவரும் பொலீஸ் நிலையத்திலிருந்து தலை நிமிர்ந்தபடியே வெளிவருகின்றோம்.

4. நினைவுகள் அழிவதில்லை

“நமஸ்கார் பாபுஜி” - நேணுஹா.

“என்ன என்றுமில்லாத வரவேற்பாயிருக்குது?” - நான்.

அழகுத் தேவதையாய் நிற்கின்றாள் நேணுஹா. கடலலையாய் நீண்டு சுருண்ட கூந்தல்.

கருங்கூந்தலிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

நெருப்புத் தணலாய் சிவப்பு அகலக் கரை போட்ட வெள்ளைச் சேலை வரிந்து கட்டியிருக்கின்றாள். பருவ வனப்பு.

சற்று முன்னர் தான் அவள் நதியில் நீராடிவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும்.

“இப்பதானோ இரண்டு மணி?”

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்கின்றாள்.

“என்ன குத்தலா அல்லது கிண்டலா?”

“குத்தலுமில்லை கிண்டலுமில்லை”.

குறும்புப் புன்னகை.

அவளது மான் விழிகளில் மருட்சி.

அவளது புன்னகை மழலைத் தனமானது. மயக்கமுட்டுவது. கள்ளங்கபடமற்றது.

றேணுஹா எங்கள் புரட்சிக் குயில்.

“சரி வாங்கோ உள்ளே” - என் கையைப் பிடித்து இழுக்கின்றாள். ஏதோ நினைத்தவளாய் கையை திடீரென்று விடுகின்றாள்.

“சற்றுப் பொறுங்கள்” - விசுக்கென்று உள்ளே செல்கின்றாள். ஒரு கையில் தண்ணீர் செம்பு. மறுகையில் வெண் சிவப்புத் துண்டு.

குளிர்ந்த நீரில் முகம் கழுவுகின்றேன்.

றேணுஹா தந்த துண்டினால் முகம் துடைக்கின்றேன்.

“சரி வாங்கோ” - உள்ளே அழைக்கின்றாள்.

“இருங்கள்” - கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றாள்.

சம்பிரதாயங்களைச் சட்டை செய்பவனல்ல நான்.

தரையில் விரித்திருந்த புல் பாயில் அமருகின்றேன் உள் வீட்டுக்காரனாய்.

லாம்பிச்சை வேரினால் செய்த விசிறியால் விசறுகின்றாள்.

குளிர்காற்று இதமாக இருக்கின்றது.

“நான் என்ன விருந்தாளியா? குடு விசிறியை”.

அவள் புன்னகைத்தவாறு விசிறிக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

“இன்றைக்கென்ன, இனி என்றுமே இப்படித்தான்”.

“எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே” - நான்.

“இன்றுமட்டுமல்ல. இனி நீங்கள் என்றுமே எங்களுடன் தான்” அர்த்தபுஷ்டியுடன் அழுத்திக் கூறுகின்றாள்.

அவள் முகத்தில் மலர்ச்சி பூரணமாய். எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. திரிசங்கு நிலையில் நான்.

“சற்றுப் பொறுங்கள். சர்பத் கொண்டு வாறன்” - உள்ளே செல்கின்றான்.
வீட்டில் சனநடமாட்டமில்லை.

“நேணுஹா வீட்டில் தனியாகவா? எவருமில்லையா?”

“எல்லோரும் மாப்பிள்ளையை அழைத்து வரச் சென்று விட்டார்கள் போலும்”.

நேணுஹாவின் அப்பா நிமால் சக்கரவர்த்தி. அம்மா பூர்ணிமா. கண்பார்வையற்ற எழுபது வயதுப்பாட்டி. சக்கரவர்த்தி பாபுவின் அம்மா. நேணுஹாவின் ஏழு வயதுத் தம்பி விசு. பூர்ணிமாவின் சகோதரி சுபதாவின் கடைசி மகன் சந்தியா. நேணுஹாவிலும் பார்க்க இரண்டு அல்லது மூன்று வயது கூட இருக்கலாம் சந்தியாவுக்கு.

தெற்கு கல்கத்தாவில் இசைவிழா.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்.

இந்த இசை விழாவில்தான் நாங்கள் சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்பத்தினரைச் சந்தித்தோம்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவிற்கு சோகமயமான தடித்த சரீரம். பூர்ணிமாவுக்கு மதுரக் குரல் வளம். நேணுஹாவிற்கு குயிலின் இனிமையான வீரியம். பீறிட்டுப் பாடும் கம்பீர் சரீரம்.

மூன்று குரல்களின் சங்கமத்தில் ஜனித்து அலைபாயும் இன்னிசை.

புரட்சிப் பிரவாகத்தில் மக்கள் மயக்க நிலையில் எவ்வளவு நேரம் தான் அப்படிச் சென்றதோ? பாட்டு நின்றதும் நிசப்தம்.

கனவுலகிலிருந்து மீண்டவர்களாய் மக்கள் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பில்.

அடுத்து எங்கள் தோழன் வேணிமாதவனின் புல்லாங்குழலிசை.

மூன்று பாடல்கள்.

இறுதிப் பாடல் ஆரம்பிக்கையில் நேணுஹா தன்னை மறந்து தானும் இணைந்து பாடுகின்றான்.

புரட்சி இசை வெள்ளத்தில் புத்துணர்வு. பாட்டு முடிவுறுகின்றது.

“எங்களுடன் ஒரு புரட்சிக்குயில் அணி சேர்ந்துள்ளது” - வேணிமாதவன் மேடையிலிருந்தவாறே பிரகடனம்.

மக்கள் ஆர்ப்பரித்து கரகோஷம் செய்து அங்கீகரிக்கின்றனர்.

விழா விடிய விடிய நடைபெற ஏற்பாடு.

நாங்கள் இருவரும் சரம்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும்.

சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பமும் எங்களுடன் இணைகின்றது.

சரம்பூருக்கு அவ்வேளை பஸ் இல்லை. நாங்கள் அனைவரும் பரக்பூருக்குப் பயணிப்பு.

பரக்பூரிலிருந்து நதியைக் கடந்துதான் சரம்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும்.

இரவு ஒரு மணி.

நதியின் இக்கரையில் உள்ள படகோட்டி சென்குப்தா.

என்னுடன் சென்குப்தா நல்ல ஓட்டு.

நதியின் இரு கரையிலுமுள்ள படகோட்டிகள் எங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு.

காலையும் மாலையும் எங்கள் கல்லூரிக்கும் விடுதிக்கும் தினசரி நாங்கள் படகுகளில்தான் பயணிப்பு.

உள்ளூராட்சி சபையின் புதிய வரி அறவீட்டுக்கெதிராக படகோட்டிகள் சங்கம் மூன்று நாட்கள் போராட்டம் நடத்தினர்.

நாங்கள் முன்னணியில் நின்று இப்போராட்டத்திற்கு பேராதரவு வழங்கினோம்.

படகோட்டிகளுக்கும் எமக்குமிடையில் வலுவான உறவு. சென்குப்தா எவ்வித பிசுவமில்லாமல் எங்களை அக்கரையில் கொண்டுவிட முன்வந்தான்.

பூரண நிலவு.

நதியின் மென்னலைகள் எங்கள் வள்ளத்தைத் தாலாட்டுகின்றன.

வேணுமாதாவின் புல்லாங்குழலிசை எம்மை கனவுலகத்திற்கு கொண்டு சென்றுகொண்டிருக்கின்றது.

எங்கள் புரட்சிக் குயில் நேணுறாவின் இன்குரலும் வேயங்குழலிசையுடன் இணைகின்றது.

நாங்கள் சொப்பனாவஸ்தையில்.

நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

நாங்கள் அக்கரையில்.

சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பத்தினரை அந்த நடுநிசியில் தனியே செல்ல விட எங்களுக்கு மனம் ஒப்பவில்லை.

அவர்களது வீடுவரை நாங்கள் அவர்களை கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டுத்தான் எங்கள் விடுதிக்குச் செல்கின்றோம்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும்படி எம்மை அழைக்கின்றனர்.

நானும் வேணிமாதவனும் அடுத்த ஞாயிறு அவர்களது வீட்டிற்குச் செல்கின்றோம்.

அவர்கள் எங்களை விருந்தினர்களாக உபசரிக்கவில்லை. தங்களின் குடும்ப உறுப்பினர்களாய் எம்மை அவர்கள் அரவணக்கின்றனர்.

அன்று தொட்டு நான் ஞாயிறுதோறும் சக்கரவர்த்தி பாபுவின் வீட்டிற்குச் செல்வது வழக்கமாகிவிட்டது.

சக்கரவர்த்தி பாபு, நான் நேணுஹா மூவரும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கிழக்கு வங்காளத்திலிருந்து வந்த அகதிகள் காலனிக்குச் செல்வோம்.

அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கு நான் ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுப்பேன்.

நேணுஹா அப்பிள்ளைகளுக்கு வங்க மொழியும் இசையும் கற்பித்தாள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் தலைமையில் ஒரு கலைக்குழுவை அமைக்கின்றோம். இந்திய மக்கள் கலாசார மன்றத்தின் கிளை. அதன் அமைப்புச் செயலாளராக நான்.

ஹூக்ளி மாவட்டத்திலுள்ள தொழிலாள விவசாய சங்கங்களுடைய உதவியுடன் இசை நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பு எனக்கு.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் பல இசை நிகழ்ச்சிகளை ஏனைய தோழர்களின் உதவியுடன் ஏற்பாடு செய்து நடத்தி வருகின்றோம்.

சக்கரவர்த்தி பாபு, பூர்ணிமா, எங்கள் புரட்சிக்குயில் நேணுஹா மூவரும்தான் பிரதான பாடகர்கள். வேணி மாதவன் புல்லாங்குழல். சர்கார் பாபு தபேலா. மாணிக் பனர்ஜி ஹார்மோனியம்.

புரட்சிக்குயில் நேணுஹாவிற்றகுத்தான் மக்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கு.

ஹூக்ளி மாவட்டத்தில் எங்கள் இசைக் குழுவிற்கு பெருமதிப்பு.

தொழிலாள, விவசாய சங்கங்களின் மகாநாடுகள், இசை விழாக்கள், மேதினக்கூட்டங்கள் போன்ற நிகழ்ச்சிகளின் போது எங்கள் இசைக்குழுவிற்றகுத்தான் முதன்மை.

கடந்த இரண்டாண்டுகளாக நேணுஹாவும் நானும் கிழக்கு வங்க மக்கள் அகதிக் காலனியில் சேவை. இங்குள்ள மக்களும் பிள்ளைகளும் எங்களுக்கு நல்லாதரவு.

இக்காலனியில் கட்சிப் பத்திரிகை விற்பனை, கலை கலாசாரக் கலந்துரையாடல்கள் கிரமமாக நடந்து வருகின்றன.

இதற்கு இங்குள்ள மக்கள் நல்லாதரவு.

காலனியிலுள்ள மக்கள் எங்கள் அரசியல் கூட்டங்கள் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், அரசியல் போராட்டங்கள் அனைத்திலும் ஆர்வத்துடன் உணர்ச்சிபூர்வமாக பங்குபற்றி வருகின்றார்கள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்பத்திற்கும் எனக்குமிடையில் பிணைப்பு நெருக்கமாகி வருகின்றது. இந்த உறவு நிஸ்களங்கமானது. தோழமை உணர்வுடையது.

சில நாட்களில் காலனியிலுள்ள வேலைகள் முடிய இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகிவிடும்.

எங்கள் பணி முடிந்ததும் நேணுஹாவை அவளது வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் நான் எங்கள் விடுதிக்குச் செல்வேன்.

இந்த இரவு வேளையில் நான் என் அன்புக்குரியவருடன்தானே என் வீட்டிற்குச் செல்கின்றேன் என்ற நினைப்பு நேணுஹாவிற்கு.

“அவர் என்றுமே என்னவர், என்னுடன் இருப்பார்” என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு.

சக்கரவர்த்தி பாபுவின் குடும்ப வைபவங்களில் நானும் ஒருவனாகவே செயல்படுவேன்.

சந்தியா, சக்கரவர்த்தி பாபுவின் மனைவி பூர்ணிமாவினுடைய சகோதரியின் இளைய மகள்.

சக்கரவர்த்திபாபுவின் குடும்பத்தாருடன் தங்கி இருந்தபடியால் தான் இன்றும் உயிருடன் இருக்கின்றாள் சந்தியா.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் கிழக்கு வங்காளத்தில் நடந்த மதக்கலவரத்தின் போது சுபதாவின் தாய், தந்தை, இரண்டு சகோதரிகள், இரண்டு சகோதரர்கள் எல்லோருமே மதவெறியர்களால் கொடுரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

சந்தியாவை தங்கள் சொந்த மகளாகத்தான் சக்கரவர்த்தி பாபு குடும்பத்தினர் வளர்த்து வருகின்றனர்.

றேணுஹாவிலும் பார்க்க சந்தியாவுக்கு இரண்டு வயது கூடுதல்.

இன்று இரவு சந்தியாவிற்குத் திருமணம்.

மாப்பிள்ளையை அழைத்து வருவதற்கு மிதினாப்பூருக்கு செல்ல வேண்டும்.

இரண்டரை மணிக்குப் புகையிரதம் மூலம் மிதினாப்பூருக்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்காகத்தான் சக்கரவர்த்தி பாபு என்னை இரண்டு மணிக்கு வரும்படி கூறியிருந்தார்.

மணமகள் சந்தியாவும் நெருங்கிய உறவினர்களும் ஒரு மணிக்கே திருமண மண்டபத்துக்கு புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

வீட்டில் றேணுஹா, ஏழு வயசுத் தம்பி, எழுபது வயசு கண்தெரியாத பாட்டி மூவரும் தான்.

நான் வருவதற்கு தாமதித்ததால்தான் சக்கரவர்த்தி பாபுவும் பாபுவின் மனைவி பூர்ணிமாவும் சில உறவினர்களும் மாப்பிள்ளையை அழைத்துவர மிதினாப்பூருக்குச் சென்று விட்டனர்.

மிதினாப்பூருக்குச் செல்லும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நான் இழந்துவிட்டேன் என்ற ஆதங்கம் எனக்கு. கண்பார்வையற்ற பாட்டியும் றேணுஹாவும் இப்போது வீட்டில்.

விசு அடுத்த வீட்டு பையன்களுடன் விளையாடச் சென்று விட்டான்.

றேணுஹா ஒரு கையில் ரசகொல்லா இனிப்புப் பதார்த்தத்துடனும் மறுகையில் சர்பத் குளிர்பானத்துடனும் திரும்பி வருகின்றாள்.

அவள் கொண்டு வந்த ரசகொல்லாவையும் சர்பத்தையும் எனக்கு முன்னால் தரையில் வைக்கின்றாள்.

“சாப்பிடுங்கள்” - றேணுஹா கூறுகின்றாள்.

நான் றேணுஹாவின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே இருக்கின்றேன்.

“சாப்பிடுங்களேன்” - மறுபடியும் அவள்.

நான் மௌனமாக இருக்கின்றேன்.

“ஏன் சும்மா என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறியள்?”

“சாப்பிடுங்களேன்”

“உனக்கு?”

“நான் பிறகு சாப்பிடுகின்றேன். நீங்கள் சரியாய்க் களைத்துப் போய் வந்திருக்கிறீர்கள். இப்போ சாப்பிடுங்கள்”.

அவள் மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றாள்.

“அப்போ நீ சாப்பிடும்போது நானும் சாப்பிடுகின்றேன்” - உறுதியாக நான்.

றேணுஹா முகத்தை வெட்டிச் சுழித்துவிட்டு உள்ளே செல்கின்றாள்.

ரசகொல்லாவையும் சர்பத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு றேணுஹா திரும்பி வருகின்றாள்.

தரையில் தொப்பென்று வைக்கின்றாள்.

“சரி இப்போ சாப்பிடுங்கள்” - றேணுஹா.

“நீயும் சாப்பிடு” - நான்.

என்மேல் என்னவருக்கு எவ்வளவு கரிசனை.

றேணுஹாவிற்குப் பூரிப்பு.

நாம் இருவரும் சாப்பிடுகின்றோம்.

சாப்பிட்டு முடிந்தது.

“சரி, இப்போ சொல்லுங்கள். நீங்கள் இரண்டு மணிக்கு ஏன் வரவில்லை?”

“நான் நகரத்திற்குச் சென்றிருந்தேன்”

“அப்பாவாக்கள் உங்களுக்காக காத்திருந்தார்கள். நீங்கள் வரவில்லை. அவர்கள் சென்று விட்டனர்.” றேணுஹா ஆதங்கத்துடன் கூறுகின்றாள்.

எனக்கு மனவேதனை.

“இரண்டரை மணி வண்டியைத் தவறவிட்டால் ஐந்து மணிக்குத்தான் அடுத்த வண்டி. இரண்டரை மணி வண்டியில் சென்றால்தான் இரவு ஒன்பது மணிக்கு இங்கு வந்து சேர முடியும். ஐந்து மணி வண்டியில் புறப்பட்டால் இங்கு இரவு ஒரு மணியளவில்தான் வந்து சேர முடியும். அதுதான் பாபுவாக்கள் இரண்டரை மணி வண்டிக்குச் சென்று விட்டனர். நீங்கள் ஏன் இரண்டு மணிக்கு வரவில்லை?”

“றேணு நான் ஹெளடா ஸ்ரேசனுக்கு சென்றிருந்தேன்”

“ஏன்? யாரையாவது அனுப்பவா?”

“இல்லை, புகையிரதப் பயணச்சீட்டு வாங்குவதற்கும், ஆசனப்பதிவு செய்வதற்கும்” - தயங்கி தயங்கி கூறுகின்றேன்.

“சரியான பயணிகள் கூட்டம். பயணச்சீட்டு வாங்குவதற்கு நீண்ட கியூ. அதுதான் நான் வரத் தாமதமாகி விட்டது.”

“யாருக்கு பயணச்சீட்டு?”

“எனக்குத்தான்”

“ஏன்?” அவசரமாய் றேணு.

“நான் நாளைக்கு இரண்டு மணிக்குப் பயண.....ம்”

“என்ன”

றேணுவிற்கு அதிர்ச்சி!

அவள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

திக்பிரமை பிடித்தவளாய் றேணுஹா.

எனக்கு ஒன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

“றேணுஹா, றேணு”

திரும்பத் திரும்பக் கத்துகின்றேன்.

பலனில்லை.

நான் அவளது தோள்களைப் பிடித்து உசுப்புகின்றேன்.

தோள்களைக் குலுக்கியவாறு நான் திரும்பத் திரும்பக் கத்துகின்றேன்.

விழிகள் மேலே செருகி... பேச்சு மூச்சில்லை.

விழிகள் மெதுவாய் திறக்கின்றன.

மென்மையான உதடுகள் பிரிகின்றன.

நெற்றியைச் சுழித்து அவள் என்னைக் கூர்மையாகப் பார்க்கின்றாள். அவளது எரிசரப் பார்வை என்னை ஊடுருவித் தாக்குகின்றது.

அவளது நெஞ்சில் மோதுகின்ற உணர்ச்சி அலைகளின் தீவிரத்தை அவளது விழிகளில் நான் காண்கின்றேன்.

றேணுஹாவின் கூர்மையான விழிகளில் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் அலை மோதுகின்றது.

எங்கள் புரட்சிக் குயில் தவிப்பதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

எனக்கு ஒரே குழப்பம்.

“றேணு, றேணு”

மீண்டும் மீண்டும் கத்துகின்றேன்.

“என்ன...?”

எவ்வளவு நேரம்தான் போனதோ?

அவளது கன்னங்களில் தட்டி அவளை உலுப்புகின்றேன்.

“என்ன?”

கனவுலகத்திலிருந்து மீண்டெழுந்தவளாய் என்னை கேள்விக்குறியுடன் பார்க்கின்றாள்.

“றேணு உனக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் பேதலித்துப் போய் பேசாமலிருந்தாய்?”

“நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?”

“நான் பயணச்சீட்டு வாங்கப் போயிருந்தேன். தாமதமாகி விட்டது.”

“யாருக்குப் பயணச் சீட்டு?”

“எனக்கு...” நான் தயங்கித் தயங்கிக் கூறுகின்றேன்.

மீண்டும் அவளுக்குத் திக்பிரமை பிடித்துவிட்டால்...

அச்சம் எனக்கு.

“நீங்கள் என்னை, இல்லையில்லை எங்களை விட்டிட்டு போகப்போறீங்களா?”
- ஈனக்குரலில் அவள்.

“றேணு நான் போய்த்தான்...”

“நீங்கள் போய்த்தானாக வேண்டுமா?”

மீண்டும் அவள்.

அவளது விழிப்படலங்களில் கண்ணீர் தேங்கி நிற்கின்றது.

“நீங்கள் உண்மையாகப் போகத்தான் போகின்றீர்களா?”

சந்தேகத்துடன் றேணு.

“நிச்சயமாய் நான் போய்த்தான் ஆகவேண்டும் றேணு. நான் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.”

“ஏன்”

“எனக்கு நிறையப் பொறுப்புக்களுண்டு. அவற்றை நான்தான் நிறைவேற்ற வேண்டும்.”

“அப்பிடி என்ன பொறுப்புக்கள்?”

“என்னைப் படிப்பிப்பதற்கு என்றை அப்பு தோட்ட நிலத்தையும் வீடு வளவையும் ஈடு வைத்து கடன் எடுத்தார். அந்தக் கடனை நான்தான் தீர்த்து காணிகளை மீட்க வேண்டும்”

“அப்பிடயா”

“அது மாத்திரமல்ல. எனக்கு உன்னைப் போல் ஒரு தங்கை. உனக்குத் தெரியுமல்லவா. அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கும் பொறுப்பு எனக்குத்தானே.”

றேணுஹா என்னைப் பார்த்தபடி இருக்கின்றாள்.
அவளது முகத்தில் துயரக்களை.

“அப்போ நான்”

“உன் அப்பா அம்மாவைப் போலத்தான் என் பெற்றோரும். அவர்களது வயோதிப காலத்தில் நான் அவர்களுக்கு ஊன்று கோலாயிரக்க வேண்டாமா? ஏனென்றால் நான் அவர்களுக்கு ஒரேயொரு மகன். ஏகபுத்திரன். ஏற்கெனவே நான் உனக்கு சொல்லியிருக்கிறன்தானே”

பேச்சுமூச்சற்றவளாய் நேணுஹா.

“இங்கு வங்கத்தில் அரசியல் நன்றாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. புரட்சிப் பயணத்தில் வங்க மக்கள் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கூடிய விரைவில் இங்கு சமூகம் மக்களால் மாற்றியமைக்கப்படப் போகின்றது. அரசியல் அதிகாரத்தை மக்கள் விரைவில் தங்கள் கையில் எடுக்கப் போகின்றார்கள். இரண்டொரு தசாப்தங்களில் இது நிச்சயமாய் நடக்கும். இருந்துபார் நேணு.

எங்கள் நாட்டிலும் அரசியல் மாற்றத்துக்கான மக்கள் போராட்டத்தில் நான் பங்கு கொள்ள வேண்டாமா? இங்கு நடந்த அரசியல், சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டங்களில் நானும் எங்கள் புரட்சிக் குயில் நீயும் சேர்ந்து எத்தனையோ தடவைகள் போராட்டங்களில் பங்குபற்றினோமல்லவா?”

“ஆமாம்” - நேணுஹா.

“இங்கு நடக்கின்ற போராட்டங்களில் பங்குபற்றி நான் பெற்ற போராட்ட அனுபவங்களை எங்கள் நாட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற அரசியல், சமூக மாற்றத்துக்கான போராட்டங்களில் ஏன் பிரயோகிக்கக்கூடாது? நேணுஹா சொல்லு...”

நேணுஹாவின் மனம் எங்கோ சென்றுகொண்டிருக்கின்றது.

புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றிய ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி அண்மையில்.

ஆண், பெண் பேதமின்றி ஒருவர் கையை மற்றவர் இறுகப் பிடித்தபடி புரட்சிக் கோஷமிட்டபடி ஆயிரமாயிரம் மாணவ மாணவியர்கள் லட்சிய வேட்கையுடன் ஆக்ரோஷத்துடன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியை தடுத்து நிறுத்தும் வெறியுடன் கலகமடக்கும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலீஸார் சாலையின் இருமருங்கிலும் அணிவகுத்து நிற்கின்றனர்.

‘என் கையை என்னவரான இவர் இறுகப் பற்றியுள்ளார்.’

நாங்கள் இருவரும் புரட்சிகர ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியில் முன்னணியில்...

எங்களுக்குப் பின்னால் ஆயிரமாயிரம் புரட்சிகர மாணவ மாணவியர்கள். எங்கள் கரங்களில் தியாகச் சின்னமான செம்பதாகை.

“இன்குலாப்!”

“ஜிந்தாபாத்!”

ஆக்ரோஷமாக கோஷித்தபடியே முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நேணுஹாவின் கண்முனை காட்சி நிழலாட்டம்.

மேற்கு வங்க மாநிலத்தையும் பீஹார் மாநிலத்தையும் ஒன்றாக இணைப்பதற்கு இந்திய அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது.

இதை எதிர்த்து வங்க மக்கள் கொதித்தெழுந்து ஆர்ப்பாட்டப் போராட்டங்கள் நடத்தினார்கள்.

மேற்கு வங்க ஆசிரியர்கள் நியாயமான உரிமைகளை முன் வைத்து வேலைநிறுத்தம் செய்து கல்வி அமைச்சரகத்துக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றார்கள்.

அவர்களை பொலிஸ் காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கியது. இதைக் கண்டித்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

கியூபா மீது அமெரிக்கா பூரண பொருளாதாரத் தடையைப் போட்டது. இதைக் கண்டித்து வங்க மக்கள் போராட்டப் பேரணிகளை நடத்தினார்கள்.

வியட்நாம் மீது அமெரிக்கா ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்டித்து வங்க மக்கள் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளை நடத்தினர்.

இந்த ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளில் பங்குபற்றிய வங்க புரட்சிகர மாணவர்களில் நானும் தன் அன்பிற்குரியவனும் முன்னணியில் நின்ற காட்சிகள் நேணுஹாவின் மனக்கண் முன் தோன்றி மறைகின்றன.

நேணுஹாவின் விழிகளில் புத்தொளி.

முகத்தில் புதுப்பொலிவு.

“உங்களது தவிப்பு இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது.”

“என்ன கூறுகின்றாய் நேணு?”

“இவ்வளவு பொறுப்புக்கள் உங்களுக்கு உண்டென்பதை இப்பொழுதுதான் நான் உணர்கின்றேன்.”

“நேணு”

“இவ்வளவு பொறுப்புள்ள நீங்கள் போய்த்தானாக வேண்டும். நீங்கள் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு. ஆனால் நான்? என்நிலை?”

“நேணு”

“என்ன சொல்லுங்கள்”

“நாங்கள் தோழமை உணர்வினால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள்”

“நீங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்?”

“நேணு தோழமை உணர்வு சாதி, மதம், நாடு, மொழி, இனம் அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது. அது கோடானுகோடி உழைக்கும் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்கின்ற உன்னத உணர்வு. அது சாஸ்வதமான தோழமை உணர்வு.”

“நேணுஹா” - வெளியில் சத்தம்.

“நேணு” - மீண்டும் வெளியில் குரலொலி.

“அப்பா அம்மாக்கள் வந்திட்டினை” - நேணுஹா கூறியபடியே வெளியில் வருகின்றாள்.

சக்கரவர்த்தி பாபுவும் பூர்ணிமாவும் மகிழ்ச்சிப் பூரிப்புடன் உள்ளே வருகின்றனர்.

என்னைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்கு ஆனந்தப் பூரிப்பு.

“நீங்கள் இங்கு எப்போ வந்தீர்கள்?” - அவர்கள் இருவரும் ஏக காலத்தில் கேட்கின்றனர்.

“அவர் பகல் இரண்டரை மணிக்கே இங்கு வந்துவிட்டார்.” - நேணுஹா.

“அப்போ எங்கடை நேணுஹா குட்டிக்கு நல்ல துணை.” - சிரித்தபடியே சக்கரவர்த்தி பாபு.

“நான் நாளைக்கு...”

“இவர் நாளை காலை வரை எங்களுடன்தான் இருப்பார்.”

அவசர அவசரமாக இடைமறித்துக் கூறுகின்றாள் நேணு.

அவளது குரலில் நிதானம்.

5. இந்திரா

சுத்தியாக்கிரகம் தொடங்கி பதினைந்து நாட்கள்.

சுத்தியாக்கிரகிகள் கலக்டர் அலுவல கத்தின் முன் இரா பகலாய் தொடர்ந்து போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக் கின்றனர்.

கலக்டர் எதுவித நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

உற்றார் உறவுகள் உடைமைகள், தொழில்கள் சகலத்தையும் இழந்து உயிர் தப்பினால் போதுமென்று பல்லாயிரக்கணக்கான வங்காளிகள் கிழக்குப் பாகிஸ்தானிலிருந்து அகதிகளாக மேற்கு வங்காளத் திற்குள் தஞ்சமடைந்துள்ளனர்.

தஞ்சமடைந்துள்ள மக்களை ஆதரித்து, அனுசரணை வழங்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, கடமை. ஆனால் மேற்கு வங்க அரசு பார்த்தும் பாராமல் இருக்கிறது. வெகுஜன அமைப்புக்கள் தஞ்சமடைந்த தங்கள் உறவுகளை அணைத்து உதவ முன்வந்துள்ளன. மேற்குவங்க ஹூக்ளி மாவட்டத்தில் சறம்பூர் என்ற இடத்திலுள்ள ஒரு பாடசாலையில் அகதிகளுக்கான ஒரு முகாம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சறம்பூர் அகதிமுகாமில் ஆயிரத்து முன்னூறு மக்கள் தற்காலிகமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இந்திய மாணவர் சங்க சம்மேளனம் இந்த முகாமை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளது.

கல்கத்தாவில் பல்வேறு இடங்களில் பல அகதி முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தொழிற்சங்கங்கள், மாதர் அமைப்புகள், வாலிப மாணவ அமைப்புகள் அகதி முகாம்களை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளன.

சறம்பூர் அகதிமுகாமை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு இந்திராவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திரா சறம்பூர் மாணவ சங்க சம்மேளனத்தின் செயலாளர்.

சறம்பூர் அகதிமுகாமிலுள்ள மக்களுக்கு தேவையான உணவு, உடை, மருந்துவகை போன்றவற்றை இந்திராவின் தலைமையிலுள்ள குழு பொதுமக்களிடமிருந்து சேகரித்து, விநியோகித்து வருகின்றது.

இந்திரா சறம்பூர் கல்லூரிக் கலைப்பட்டதாரிப் படிப்பின் மூன்றாம் ஆண்டு மாணவி. போர்க்குணம்மிக்க இந்திரா பல போராட்டங்களை நடத்தி கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பல உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளாள்.

இந்திரா இந்திய மக்கள் கலாச்சார மன்றத்தின் ஹூக்ளி மாவட்ட கிளைத்தலைவி. புரட்சிப் பாடல்களை உணர்ச்சி வேகத்துடன் பாடி மக்கள் அபிமானத்தைப் பெற்றுள்ளவர் இந்திரா.

ஹூக்ளி மாவட்ட கல்கட்டர் ராஜ்பிஹாரி போசின் தங்கை இந்திரா. அவளது குடும்பத்தில் அண்ணன் போஸ், அவளது தாயார் சுமித்ரா மூவர் மட்டும் தான். ஹூக்ளி நதியின் சறம்பூர் இறங்குதுறையின் அருகில்தான் இந்திராவின் வீடு. தினசரி காலை தனது வீட்டு மேல்மாடிச் சாளரத்தில் நின்று கிழக்கிலிருந்து மேற்குப்பக்கமாய் வருகின்ற எமது படகை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நிற்பாள் இந்திரா. ஒன்பது மணியளவில் எமது படகு கரை தட்டியதும் இந்திரா ஓடோடி வருவாள். எம்முடன் அவள் இணைந்து நாம் எல்லோரும் கல்லூரிக்குச் செல்வோம். மாலையில் படகு இறங்குதுறைக்கு வந்து எம்மை வழியனுப்பிவிட்டுத்தான் அவள் தன் வீட்டிற்குச் செல்வாள்.

அகதிகள் தாங்கள் தங்குவதற்கு ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சிறுதுண்டு நிலம் கேட்டு கலக்டரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். கலக்டர் அகதிகளுக்கு நிலம் வழங்க எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் காலம் கடத்தி வருகின்றார்.

ஹூக்ளி மாவட்ட செயலாளர் இந்திராவும் அகதிகள் முகாமின் நிர்வாகிகள் இருவரும் கலக்டரை சந்திக்கின்றனர். மூவரும் நிலம் கேட்டு பேச்சுவார்த்தை நடத்துகின்றனர். ஹூக்ளி நதிக்கரையில் சறம்பூர் பிரதேசத்தில் போதிய நிலமுள்ளது. அதில் அகதிகள் தங்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள ஒரு பகுதி நிலத்தைக் கேட்கின்றனர். இந்த நிலப்பரப்பு மாடுகளுக்கு மேய்ச்சல்நிலம். ஒரு சிறுதுண்டு கொடுப்பதற்குகூட மாகாண அரசாங்கத்தின் அனுமதி வேண்டும். இதுசம்பந்தமாக உடனடியாக எதுவும் செய்யமுடியாது என்று தட்டிக்கழிக்கின்றார் கலக்டர்.

அகதிகள் வேறுவழியின்றி சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் குதிக்கின்றனர். இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திற்கு இந்திரா தலைமையிலான மாணவர் குழு அனுசரணை. பதினைந்து நாட்களாகப் போராட்டம் நீடிக்கிறது. எதுவித பலனும் இல்லை.

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் உண்ணாவிரதப் போராட்டமாகப் பரிணமிக் கிறது. உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஐந்தாவது நாளை எட்டிவிட்டது. மூன்று போராளிகள் மயக்கமடைகின்றனர். இந்திரா போராட்டத்தை மாற்றுவழியில் முன்னெடுக்க முடிவெடுக்கின்றாள்.

சறம்பூர் பிரதேசத்திலுள்ள மாணவர்கள், வாலிபர்கள், தொழிலாளர், பொதுமக்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி தீவிர வெகுஜனப் போராட்டமாக மாற்றுவதற்கு போராட்டக்குழு முடிவெடுக்கின்றது.

வெகுஜனப் போராட்டம் தொடங்குவதற்கு முதல் நாளிரவு கலக்டருக்கும், தாயாருக்கும், சகோதரி இந்திராவுக்குமிடையில் மும்முனைப் போராட்டம் நீண்ட நேரம் நடக்கின்றது. காலையில் கலக்டர் தாயாரிடமோ, சகோதரியிடமோ எதுவுமே பேசாமல் கொள்ளாமல் அலுவலகத்திற்கு செல்கின்றார். அவரது மனதில் கொந்தளிப்பு.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை வெகுஜனப் போராட்டமாக மாற்றுவதற்கு இந்திரா தலைமையிலான போராட்டக்குழு முடிவெடுத்து செயற்படத் தொடங்கி விட்டது. ஹூக்ளி பிரதேசத்திலுள்ள பொது அமைப்புக்கள் அனைத்தையும், பொதுமக்களையும் தீவிர போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்கு முழுமூச்சுடன் இராப்பகலாய் தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றனர். மாவட்டச் செயலாளர் வளாகத்தில்

ஏற்கனவே ஆயிரத்தைநூறு அகதிகள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

காலை பத்துமணி.

போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும் மக்களுடன் இணைவதற்கு புதிய வெகுஜனப்பிரவாகம் அலையலையாய் கலெக்டரின் அலுவலக வளாகத்திற்குள் வந்துகுவிகின்றது. போராட்ட மக்கள் பிரவாகம் காட்டாற்று வெள்ளமாய் கலெக்டரின் அலுவலகத்தை சுற்றிவளைத்து முற்றுக்கையிடுகிறது.

கலெக்டர் அலுவலகத்திற்குள் வெளியார் எவரும் செல்லவோ, உள்ளிருந்து எவருமே வெளியே வரவோ முடியாத முற்றுகை 'கெய்ரோ' சுற்றிவளைப்பு போராட்டமாக பரிணமிக்கிறது.

கலெக்டர் அலுவலகத்தில் வேலை செய்கின்ற ஊழியர்களில் இரண்டு மூன்று பேரைத்தவிர ஏனையோர் அனைவரும் 'கெய்ரோ' சுற்றிவளைப்பு போராட்டத்தில் இணைகின்றனர்.

கலெக்டருக்குத் திகைப்பு.

எதுவுமே செய்யமுடியாத நிலை அவருக்கு.

கலெக்டர் அலுவலகத்திற்குள் இருந்து வெளியே வருகின்றார்.

ஆயுதமனைத்தயும் இழந்து நிற்கதிக்குள்ளான இராவணமாய் நிற்கின்றார்.

போர்க்களத்தின் முன்னணியில் இந்திரா விஸ்வரூபமாய் நிற்கின்றாள்.

தங்கை இந்திராவின் பக்கத்தில் தாயார்!.

கலெக்டருக்கு மலைப்பு.

இந்திராவின் புரட்சிப்பாடல் வெடித்துக்கிளம்பி பிரவாகமாய்ப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கலெக்டர் சரணாகதி!

6. வந்தனா

வெளிநாட்டில் படிப்பு முடிந்து தாயகம் திரும்புகின்றான் பிமால் சென்.

மூன்று வருடங்கள் புலமைப் பரிசில் படிப்பு. இரண்டு வருடங்கள் பிரத்தியேக ஆராய்ச்சி சொந்த செலவில்.

பிமால் சென் ஒரு அன்றாடம் காய்ச்சிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்.

அவனது படிப்புச் செலவிற்கு ஒரு நலன் விரும்பி ஆத்மா மாதாமாதம் பணம் அனுப்பி வைக்கின்றது.

பிமால் சென் வெளிநாடு போவதற்கு பொருத்தமான உடுப்புக்கள் அனைத்துக்கும் தேவையான பணத் தைக்கூட வந்தனா என்ற புனித ஆத்மாதான் பொறுப்பேற்கிறது.

அவனது இதர செலவுகளுக்கான பணத்தையும் மாதாமாதம் அனுப்புகின்றாள் வந்தனா.

பிமால் சென்னுக்கு தாய் தந்தை உற்றார் உறவினர் எவருமே யில்லை.

அனைவரும் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் நடந்த மதக்கலவரத்தில் கொல்லப்பட்டனர்.

மேற்குவங்காளத்திற்கு அகதிகளாய் தஞ்சமடைந்த பல்லாயிரக்கணக்கான வங்காளிகளில் பிமால் சென்னும் ஒருவன்.

சௌத்ரி என்னும் ஒரு மாணவ நண்பனின் சிபார்சின் பேரில் எங்கள் கல்லூரி மாணவர் விடுதியில் பிமால் சென்னுக்கு இடம் கிடைக்கிறது.

விடுதி மற்றும் உணவுக் கட்டணங்கள் எதுவுமேயின்றி விடுதியில் தங்கியிருந்து படிக்கிறான்.

பிமால் சென்னிடம் மூன்றேழுமன்று உடுப்புக்கள்தான் உண்டு. ஒன்று விடுதியிலிருக்கும் வேளையில் அணிந்துகொள்ள, மற்றைய இரண்டும் கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது அணிந்துகொள்ள. சப்பாத்து எதுவுமே இல்லை. ஒரு பழைய தோல் சிலிப்பர் மாத்திரம் தானுண்டு.

பிமால் சென் பண்புள்ள அடக்கமான மாணவன். படிப்பில் புலி. சக மாணவர்களினதும் பேராசிரியர்களினதும் பெருமதிப்பைப் பெற்றுள்ளான்.

சிறிது காலத்தின்பின் பிமால் சென் திடீரென தலைமறைவாகி விடுவான்.

சில நாட்கள் அவன் எங்கள் விடுதியிலுமில்லை. கல்லூரிக்கும் வருவதுமில்லை.

பிமால் சென்னுடைய இந்த விசித்திரப் போக்கினால் விடுதி வாடனுக்கும், எங்களுக்கும், எங்களது பேராசிரியருக்கும் பெருங்கவலை.

அவன் இப்படி ஏன் நடந்துகொள்கின்றான் என்று நாங்கள் ஆதங்கத்துடன் கேட்கும் போதெல்லாம் மௌனம்தான் பதில்.

பிமால் சென்னுடைய நெருங்கிய நண்பன் சௌத்ரிக்கு மாத்திரம்தான் அந்த மர்மம் தெரியும்.

சௌத்திரியை நாங்கள் கேட்கும்பொழுது தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்று கூறுகின்றான்.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் விடுதி வாடனும் நானும் சௌத்ரியுடன் தந்திரமாகக் கதைத்து பிமால் சென்னுடைய செயல்பாடு பற்றி தெரிந்து கொள்கின்றோம். எங்களுக்கப் பெரும் அதிர்ச்சி.

பிமால் சென் கல்கத்தாவிலுள்ள 'சிடியாக்கானா' என்ற பகுதியிலுள்ள ஒரு வீட்டிற்கு இடைக்கிடை சென்று தங்கியிருந்து வருகின்றான் என்று சௌத்ரி கூறுகின்றான்.

சிடியாக்கானா கல்கத்தாவில் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு சிவப்புவிளக்குப் பிரதேசம்.

கல்கத்தாவிலுள்ள தேர்தல்தொகுதியில் போட்டியிட்ட ஒரு அபேட்சகர் சிடியாக்கானாவிலுள்ள அந்த பிரசித்தி பெற்ற வந்தனா என்ற விலைமாதின் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்து தாம்பூலம் தரித்து தனது தேர்தல் வெற்றியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வார்.

அந்த அபேட்சகர் ஒரு பெரும் நிலச்சுவாந்தராகவோ அல்லது தொழிலதிபராகவோ அல்லது பெரும் வர்த்தகராகவோ இருப்பார்.

வந்தனாவின் இல்லத்திற்கு சாதாரண மனிதன் விஜயம் செய்வதை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது.

கல்கத்தாவிலுள்ள ஒருசில பெரும் புள்ளிகள் மாத்திரம்தான் சென்று வருகின்றனர்.

வந்தனாவின் வீட்டிற்கு விஜயம் மேற்கொள்பவர்கள் விலையுயர்ந்த மோட்டார் வாகனங்களில் சென்றுவந்தனர். அவர்களில் இரண்டொருவர் தமது மோட்டார் வாகனத்தையே வந்தனாவிற்கு பரிசாக கொடுத்துள்ளனர்.

இரண்டு மூன்று நிலச்சுவாந்தர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான செழிப்புள்ள கிராமங்களையே அன்பளிப்புச் செய்துள்ளனர்.

வந்தனா இனிமையான குரல்வளமுள்ள சிறந்த பாடகி. அத்துடன் அழகான நாட்டிய தாரகை.

வந்தனாவின் தந்தை கிழக்குப் பாகிஸ்தானிலுள்ள லாகூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் பேராசிரியராக இருந்தார்

வந்தனாவின் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்பவர்கள் இரண்டு மூன்று வாரங்கள் தங்கியிருப்பர். தங்கியிருக்கும் காலத்தில் வந்தனாவின் இனிய பாடல்களைக் கேட்டனுபவிப்பர்.

வந்தனாவிற்கு இனிமையான மதுரக்குரல்வளம். அவளது பாடல்களைக் கேட்டு மயங்கி, அவளுக்கு தங்க, முத்து, வைர ஆபரணங்களை அன்பளிப்புச் செய்வர். அவர்கள் வெளிநாட்டு மது வகைகளை அருந்தித் திளைப்பர்.

வந்தனா தனது வாடிக்கையாளர்களுக்கு வழங்கும் ஒரு தாம்பூலத்தின் பெறுமதி ஆயிரம் ரூபாவிற்கு மேலாகும். தங்கமுலாம் பூசிய வெற்றிலைப் பெட்டியில் உயர்வாக வெற்றிலை பாக்கு , தங்க முத்து பஸ்பம் எப்பொழுதும் இருக்கும். ஒருசிலருக்கு மாத்திரம்தான் இந்த தாம்பூலத்தை வழங்குவாள்.

ஒரு நாள் மாலை வந்தனா எதேச்சையாக பிமால் சென்னைச் சந்தித்தாள். இச்சந்திப்பு அவர்களது இருவரினதும் வாழ்க்கையில் பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்துகிறது.

வந்தனா பிமால் சென்னை தனது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அவனுக்கு அற்புதமான விருந்தளிக்கின்றாள். சாப்பாட்டு வேளையின் போது தனது சோகக் கதையை பிமால் சென் சொல்கிறாள்.

வந்தனாவும் கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் நான்கைந்து வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட மதக்கலவரத்தின் போது தனது தாய்தந்தையரையும் உடன்பிறப்புக்களையும் இழந்து கல்கத்தாவிற்கு ஓடி வந்தவள்.

சிட்டியாக்கானாவில் ஒரு தரகன் வந்தனாவை ஒரு விலை மாதிடம் ஒப்படைத்துள்ளான். புகழ்பெற்ற அந்த விலைமாதின் எதிர்பாராத வாரிசாகின்றாள்.

வந்தனாவும் பிமால் சென்னும் ஒரே படகில் தங்கள் வாழ்கைப் பயணத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர். அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் பிணைப்பு ஏற்படுகின்றது. அது எப்படிப்பட்ட உறவு, எத்தகையது என்பது இருவருக்கும் புரியாத புதிர்.

வந்தனா பிமால் சென்னை படிப்பைத் தொடரும்படி கூறுகின்றாள்.

பிமால் சென் வந்தனாவின் இல்லத்தில் மூன்று நாட்கள் தங்கி இருந்துவிட்டு மாணவர் விடுதிக்கு வருகின்றான்.

ஒரு மாதத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் வந்தனாவின் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்கின்றான். ஆனால் முன்னரைப்போல அவனுடைய நடை உடை பாவனை படிப்பு எதிலும் எதுவிதமான மாற்றங்களும் ஏற்படவில்லை.

வந்தனாவின் வாழ்கையில் பிமாலின் சந்திப்பு பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது.

அவளது இல்லத்தில் எதுவித கேளிக்கைகளோ, ஆட்டம் பாட்டமோ நடைபெறுவதில்லை.

தனது வாடிக்கையாளர்களை வரவேற்பதை வந்தனா முற்றுமுழுதாக நிறுத்திவிட்டாள்.

அவளது வாடிக்கையாளர்கள் அவளைச் சந்திக்க எவளவோ முயற்சித்தும் அது பலனளிக்கவில்லை.

பிமால் சென், வந்தனா வீட்டிற்கு சென்று வருவது அவளது நெருங்கிய நண்பன் சௌத்ரிக்கு மாத்திரம்தான் தெரியும்.

வந்தனா வீட்டிற்கு பிமால் இடைக்கிடை சென்று தங்கி வந்தாலும், அவன் படிப்பில் முழு அக்கறை உள்ளவனாகத் திகழ்கின்றான். தவணைப் பரீட்சையில் அவன் முதன்மை ஸ்தானத்தில்தான் நிற்கின்றான்.

பிரித்தானியாவிற்கு சென்று படிப்பதற்கென ஒரு புலைமைப்பரிசில் பரீட்சை நடைபெற இருந்தது. இப்பரீட்சையில் பிமால் சென் பங்குபற்றி சாதனை நிலைநாட்டுவான் என நாங்களும், பேராசிரியர்களும் நம்பி இருந்தோம்.

ஆனால் பரீட்சைக்கு முதல்நாளே பிமால் சென் எங்கோ சென்றுவிட்டான்.

பரீட்சை நாளன்று அதிகாலையில் சௌத்ரி, வந்தனா வீட்டிற்கு விரைகின்றான்.

வந்தனாவும் சௌத்ரியும் அவனை வற்புறுத்தி பரீட்சை மண்டபத்திற்கு அனுப்பிவைக்கின்றனர்.

பரீட்சை ஆரம்பமாகி அரைமணி நேரம் சென்றுவிட்டது.

இப்பரீட்சையில் நிச்சயமாக சாதனை நிலை நாட்டுவான் என்று பேராசிரியர்கள் நம்பிக்கையுடன் அவனை பரீட்சைமண்டபத்திற்குள் அனுமதிக்கின்றனர்.

அவர்களது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. பரீட்சையில் பிமால் சென் ஆக்கக்கூடிய மதிப்பெண்களைப் பெற்று சாதனை நிலைநாட்டுகின்றான்.

பிரிட்டன் செல்வதற்கான உடைகள் மற்றும் பொருட்கள் அனைத்தையும் வந்தனா கொள்வனவு செய்து வழங்குகின்றாள். அத்துடன் பிமாலுக்கு இதர செலவுகளுக்கான கணிசமான தொகைப் பணத்தையும் கொடுத்தனுப்புகின்றாள் வந்தனா.

பிமால்சென்னை கனத்த இதயத்துடன் வந்தனா வழியனுப்பி வைக்கிறாள்.

பிமால் சென்னுக்கு இதர செலவுகளுக்கான பணத்தையும் வந்தனா மாதாமாதம் அனப்பியவண்ணமிருக்கின்றாள்.

மாதாமாதம் பிமால் சென் கண்டிப்பாக கடிதம் எழுத வேண்டும் என்றும், தன்னிடம் இருந்து பதில் எதையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன்தான் வந்தனா அவனை வழியனுப்பி வைக்கின்றாள்.

ஒவ்வொரு மாதமும் பிமால் வந்தனாவிற்கு தவறாமல் கடிதம் எழுதிவருகின்றான்.

மூன்றாண்டுகளில் பெரும் சாதனையுடன் பிமால் சென் தனது கல்வியை பூர்த்தி செய்கின்றான். தான் கற்ற கல்வித்துறையில் சொந்த செலவில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு வாய்ப்பிருப்பதாகவும்,

தான் அதனை நிராகரித்துவிட்டு வந்தனாவைப் பாப்பதற்கு வருவதாகவும் அவளுக்கு அவன் தொலைபேசிமூலம் கூறுகின்றான்.

இரண்டாண்டு ஆராய்ச்சியை பூர்த்தி செய்யாமல் நாடு திரும்பக்கூடாது.

அப்படி வந்தால் தன்னை உயிருடன் பாக்ககமுடியாது.

வந்தனா திடசித்தமாய் பிமாலுக்கு கூறிவிட்டாள்.

பிமால் வந்தனாவின் நிபந்தனையை ஏற்றுக்கொள்கின்றான்.

ஆராய்ச்சியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டு தனது பேரன்புக்குரிய வளை காண பேராவலுடன் ஓடோடி வருகின்றான் பிமால் சென் என்ற விஞ்ஞானி.

வந்தனா மாதாமாதம் அனுப்பிவைத்த பணத்தில் கணிசமான தொகையை சேமித்து அத்துடன் பகுதி நேரத்தில் வேலை செய்து சேமித்த பணத்தையும் சேர்த்து, வந்தனாவின் பெயரில் விஞ்ஞான கற்கைக்கான ஒரு புலமைப்பரிசில் திட்டத்துடன் நாடு திரும்புகின்றான்.

‘வந்தனா புலமைப்பரிசில் திட்டம்’ கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக அமுல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. பிமால் சென்னால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இன்றுவரை செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ‘புவியியல் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி வந்தனா புலமைப்பரிசில் திட்டம்’ .

பிமால் சென் நாடுதிரும்புவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்பே வந்தனா இந்த உலகத்தையேவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

7. சாயல்

“வணக்கம் டொக்டர்”. பௌவியமாகக் கூறுகின்றேன்.

“வணக்கம் உங்களுக்கு என்ன வேணும்? வைத்திய ஆலோசனையா? அல்லது வைத்தியச் சான்றிதழா?”

“அதெல்லாம் ஒண்டும் வேண்டாம் டொக்டர்”.

“அப்போ உங்களுக்கு என்னதான் வேணும்?”. டொக்டர் சிடுசிடுப்பாய்.

“டொக்டர் உங்களுடைய விழிகளின் சாயலை நான் எங்கேயோ எப்பொழுதோ பார்த்த மாதிரி...”.

“மிஸ்டர் என்ன விளையாடுகிறீரா? இப்ப கடமை நேரம் நோயாளிகள் எத்தனை பேரை பரிசோதனை செய்யவேணும். என்னைக் குழப்பத் துள்ளாக்க வேண்டாம். தயவுசெய்து இந்த இடத்தை விட்டுப்போய்விடும்”.

“என்னை மன்னியுங்கோ டொக்டர். உங்களுக்கு எப்ப வசதியோ அப்ப நான் உங்களைப் பார்க்க வாறன். சொல்லுங்கோ டொக்டர்”.

நான் மன்றாடுகின்றேன்.

“இதென்ன தொல்லையாய்க் கிடக்கு?”
சலிப்பாய் டொக்டர்.

“தயவுபண்ணி சொல்லுங்கோ டொக்டர்”.

நான் கெஞ்சுகின்றேன்.

“சரி, பன்னிரண்டு மணிக்கு டொக்டர்கள் ஓய்வு அறையில் என்னைச் சந்திக்கலாம்”.

“நன்றி டொக்டர் நன்றி”.

மகிழ்ச்சிப்பெருக்காய் நான்.

சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஆவலுடன் டொக்டர் ஓய்வறைக்கு நான் செல்கின்றேன்.

எனக்குப் பதட்டம்.

தேவதையாய் வெண்தீலப் புடைவையில் டொக்டர் சாவகசாமாய் வீற்றிருக்கின்றார்.

“வணக்கம் டொக்டர்”

பதட்டமாய் நான்.

“வணக்கம் உட்காருங்கோ”.

தனக்கெதிரேயுள்ள ஒரு கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

நான் தயங்கித் தயங்கி உட்காருகின்றேன்.

“செளகரியமாய் உட்காருங்கோ”.

புன்முறுவலுடன் கூறுகின்றார்.

நான் அநாசயமாய் உட்காருகின்றேன்.

“சரி கூறுங்கோ உங்கள் தாபத்தை”.

கரிசனையுடன் கேட்கின்றா டொக்டர்.

“டொக்டர் உங்கள் விழிகளின் சாயலை நான் எங்கோ பார்தமாதிரி.....”.

தயங்கித்தயங்கி நான் கூறுகின்றேன்.

“உங்களை நான் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லையே? அப்போ எப்படி என் விழிகளைப் பார்த்திருக்கமுடியும்?”

வியப்பாய் டொக்டர்.

“டொக்டர் நானும் உங்களைப் பார்த்ததில்லைதான். ஆனால் உங்களின் விழிகளைப் பார்த்தமாதிரி ஒரு பிரமை”.

“எங்கே எப்போ?”

டொக்டர்.

“டொக்டர்மமா உங்கள் விழிகளை எப்போ எங்கோ பார்த்தமாதிரி எனக்குள் ஒரு உள்ளூணர்வு”.

“இல்லை மிஸ்டர். நிச்சயமாய் இருக்கமுடியாது”.
திட்டவட்டமாய் மறுக்கின்றார் டொக்டர்.

“உங்களை நான் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லைத்தான். ஆனால் உங்கள் விழிகளின் சாயலை நிச்சயமாய் நான் பார்த்திருப்பதாக என் உள்ளூணர்வு திடமாய் கூறுகின்றது டொக்டர்மமா”.

“எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கே”.

வியப்புடன் டொக்டர்.

“இப்ப எனக்கு நன்றாய் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. உடங்களின் கண்களைப்போன்ற யாருடனோ நீண்ட காலத்துக்குமுன், எப்போழுதோ பார்த்து நன்றாகப் பழகிய மாதிரி வலுவான ஒரு உள்ளுணர்வு கூறுகின்றது டொக்டர்மமா”.

இப்போது நான் உறுதியாகக் கூறுகின்றேன்.

“என்னால் நம்பமுடியாமல் இருக்கே”.

வியப்புடன் டொக்டர்.

“டொக்டர் நீங்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்?”

“இந்தியா”.

“நீங்கள்?”.

“இலங்கை”.

இரண்டும் பக்கமாய். ஆசியாவைச் சேர்ந்தவை.

அண்டை நாட்டு உணர்வு டாக்டரின் வார்த்தைகளில்.

“இந்தியாவில் எந்த மாநிலம்?”

“வங்கம்”.

“வங்கம் இன்று எதனை நினைக்கிறதோ அதை இந்தியா நாளை நினைக்கும். அதாமட்டுமல்ல.

“இந்தியாவில் முதல் முதலாக மேற்குவங்க கம்யூனிஸ்ட் அரசை நிறுவி சாதனை படைத்தவர்கள் வங்க மக்கள்”.

பெருமையுடன் கூறுகின்றார் டொக்டர்.

“மேற்கு வங்கமா அல்லது கிழக்கு வங்கமா?”

“மேற்கு வங்கம்”.

“கல்கத்தாவா?”.

“ஆமாம்”.

“கல்கத்தா எந்த மாவட்டம்”?

“ஹூக்ளி மாவட்டம்”

“ஹூக்ளி எந்த மாவட்டத்தில்?”

“சறம்பூர்”.

“சறம்பூர் சீதாறஞ்சன் சாலை இருபத்தொராம் இலக்க மஜுந்தார் மந்திரா?”

டொக்டருக்குப் பேராச்சரியம்.

டொக்டர் என்னை அதிர்ச்சியுடன் பார்க்கின்றார்.

“ஐம்பதுகளின் முற்பகுதியில் சறம்பூர்க் கல்லூரியில் கலைப்பீட மாணவன் நான்.”

“பாரதி மஜுந்தார் என்னுடன் சகமாணவி, போராட்டத் தோழி.”

டொக்டருக்குப் பேராச்சரியம்.

“எமது கல்லூரி மாணவ சங்க முதலாமாண்டு தலைவராக லலித்குமார் செயற்பட்டார்.”

அவரது தந்தை காகித ஆலைச் சொந்தக்காரர்.

லலித்குமார் தனது பண்பலத்தினாலும் கல்லூரி நிர்வாகத்தின் ஆசியாலும் மாணவசங்கத் தலைமையைக் கைப்பற்றினார். மாணவர்களின் நலனில் அவருக்கு உள்ளளவும் கரிசனையில்லை.

“இரண்டாம் ஆண்டு மாணவர் சங்கத்தேர்தலில் லலித்குமார் படுதோல்வி.”

“பிமால்சென் மாணவர் சங்கத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.”

“முன்று ஆண்டுகளும் கல்லூரி மாணவர் சங்கம் எமது கைகளில்.”

“எமது கல்லூரி மாணவர் யூனியனின் கோரிக்கையை அடுத்து மாணவிகளுக்கு ஒரு ஓய்வறை ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கப்பட்டது.”

“கல்லூரி நேரத்தில் மாணவ, மாணவியருக்கு திடீர் சுகவீனம் ஏற்பட்டால் இலவச வைத்திய வசதி வழங்க கல்லூரி நிர்வாகம் உடன்பட்டது.”

“எமது கல்லூரிக் கலை விழா ஆண்டுதோறும் பெரும் தொகைப்பணம் செலவு செய்து, நகரத்திலிருந்து இசைக்கலைஞர்களை அழைத்துவந்து கல்லூரி மண்டபத்தினுள்ளேயே மாணவர் யூனியன் கலை நிகழ்ச்சிகளை நடாத்திவந்துள்ளது.”

“எமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் மாணவர் யூனியன் வந்தபின்னர் குறைந்த செலவில் இரண்டொரு வானொலிக் கலைஞர்களுடன் உள்ளூர் கலைஞர்களையும் சேர்த்து விழாவைச் சிறப்பாக கல்லூரி மண்டபத்திற்கு வெளியேயுள்ள மைதானத்தில் நடாத்தப்பட்டது.”

“கல்லூரி வரலாற்றில் முதல் தடவையாக மாணவர்களது பெற்றோரும் பிரதேச மக்களும் கலந்து கொண்ட சிறப்பான நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும். இது ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்தது. ”

“எமது கல்லூரி சிற்றுண்டிச்சாலையில் உயர்குழாத்தினர் உட்கொள்ளும் விலையுயர்ந்த சிற்றுண்டிகளே விற்கப்பட்டன. இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. ”

“குறைந்த செலவில் தரமான உள்ளூர் சிற்றுண்டிகள் விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.”

“எமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கல்லூரி மாணவர் யூனியன், மாணவர்களின் நலன்களில் முழுக்கவனமும் செலுத்திவந்துள்ளது. ”

“அகில இந்திய மாணவர் சம்மேளனத்துடன் இணைந்து பல போராட்டங்களில் பங்குபற்றி மாணவர்களின் பல உரிமைகளை வென்றெடுத்துள்ளது.

“பாரதி மஜூந்தார் எமது மாணவர் யூனியன் செயலாளராக தொடர்ச்சியாக மூன்றாண்டுகள் சிறப்பாகச் செயற்பட்டார். ”

“கலை இலக்கியத்துறையிலும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார் ”

இந்திய மக்கள் கலாச்சார மன்றத்துடன் எமது கல்லூரி மாணவக் கலைஞர்களையும் இணைத்து “ஹுக்ளி” பிரதேசத்தில் பல நாடக, இசைநாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை மிகச் சிறப்பாக நடாத்தியுள்ளார்.

பாரதி நாடகத்துறையில் பல சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளார்.

பாரதம் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்குமுறை ஆட்சியின்கீழ் அவர்கள் புரிந்த படுகொலைச் சம்பங்களையும், அவற்றுக்கெதிராக இந்திய மக்கள் நடத்திய வீரதீரப் போராட்டங்களையும் மையமாக வைத்து நாடகங்களையும் புனைந்து மேடையேற்றியுள்ளார். பாரதி அன்றில் பிரதான பாத்திரங்களை ஏற்று பிரம்மாதமாக நடித்து பல சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

‘டாக்டர் தன் உடன் பிறப்பின் சாதனைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

‘அவரது இந்திய மக்கள் வரலாறு’, ‘இந்திய கிராமியப் பொருளாதாரம்’, ‘இந்திய மக்கள் அரசியல்’ ஆகிய மூன்று ஆய்வு நூல்களுக்கும் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகம் கலாநிதிப் பட்டங்கள் வழங்கி அவரைக் கௌரவித்துள்ளது.

பாரதியின் பல்வேறு சாதனைகளுக்காக ‘பத்மபூஷன் விருது’, ‘சாஹித்ய ரத்னா விருது’, ‘ஞானபீட விருது’ போன்றவற்றைப் பெற்றுள்ளார்.

எழுத்துத்துறையில் பாரதி சாதனைகளை நிலைநாட்டியதுடன் அரசியல் போராட்டங்களிலும் பங்குபற்றினார்.

வங்க – பீகார் மாநிலங்கள் இரண்டையும் ஒன்றிணைக்க நேருவின் மத்திய அரசாங்கமும் வங்க பீடந்நாய் அரசாங்கமும் முயன்றன.

வங்க மாநில மக்களும் பீகார் மாநில மக்களும் இந்த ஒன்றிணைப்பு முயற்சியை தீவிரமாக எதிர்த்துப் போராடினர்.

பாரதியும் இந்தப் போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டாள்.

வங்க - பீகார் மாநிலங்களின் அரசியல், தொழிலாளர்கள் தலைவர்கள், புத்தஜீவிகள், இலக்கியவாதிகள் போன்றோரை காங்கிரஸ் மற்றும் பீடன்றாய் அரசாங்கத்தின் பொலிஸ்படை உக்கிரமாகத் தாக்கியது.

படுகாயமடைந்த முன்னணிப் போராளிகளையும் கைது செய்தனர்.

படுகாயமடைந்த பாரதியும் கைதுசெய்யப்பட்டு தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார்.

வங்க ஆசிரியர்கள் பன்னிரண்டு கோரிக்கைகளை முன்வைத்து செளறங்கி மைதானத்திலுள்ள மகாத்மா காந்தியின் சிலைக்கு முன்னாலிருந்து சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தது

வங்கமாநில பீடன்றாய் அரசாங்கத்தின் பாசிசப் பொலிஸ்படை காட்டுமிராண்டித் தனமான தாக்குதலை நடத்தி பாரதி உட்பட படுகாயமடைந்த ஆசிரியர்களையும் முன்னணியிலிருந்தவர்களையும் கைதுசெய்து தடுப்புக் காவலில் வைத்திருந்தது.

“அகில இந்திய மாதர் சம்மேளனப்போராட்டம், அகில இந்திய வாலிப் சம்மேளனப் போராட்டம், வியட்நாம், கியூப் தேசங்களை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான போராட்டம் ஆகியவற்றில் பாரதி முன்னணியில் நின்று போராடினார்.

கேரளமக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக நிலச்சுவாந்தர்கள், கைத்தொழில்முதலைகள், பாரதிய ஜனதாக்கட்சியின் இந்துமத வெறியர்கள், கத்தோலிக்க மதவெறிக்கும்பல் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து வன்முறைத் தாக்குதல்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர்.

இதனைச் சாட்டாக வைத்து இந்திய மத்திய அரசு கேரள மக்கள் அரசாங்கத்தைச் சட்டவிரோதமாகக் கலைத்தது. இந்த ஜனநாயக விரோத நடவடிக்கையைக் கண்டித்து.

இந்திய அரசால் வழங்கப்பட்ட பாரத ரத்னா, சாஹித்ய ரத்னா, பத்மபூஷன், ஞானபீட விருதுகள் அனைத்தையும் துறந்தார் பாரதி.

பெருமையுடன் கூறுகின்றார் டொக்டர் சந்தியா.

“வயது முதிர்ந்து. உடல் தளர்ந்து நடமாடமுடியாத நிலையிலும், என் சிற்றன்னை பாரதி கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட வேண்டுமென்ற வேட்கை தணியாதவராய் உள்ளார்”.

“டொக்டர் சந்தியா. தெரியுதா எங்கள் புரட்சிப்புயல் பாரதியுடைய விழிச்சாயலின் சக்தியை?”.

பாரதியை நினைக்க எனக்கு இப்போதும் என் இதயம் பொங்கிப் பிரவகிக்கின்றது.

“எனது இதயபூர்வமான வாழ்த்துக்களையும் நல்லாசிகளையும் பாரதிக்கும் புரட்சிப் பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் மஜுந்தார் குடும்பத்திற்கும் தெரிவியுங்கள்”

நான் மனநிறைவுடன் டொக்டர் சந்தியாவிடமிருந்து விடைபெறுகின் றேன்.

வான்வெளியில் மிதந்து செல்வதான உணர்வு எனக்கு.

நிர்வையின் நூல்கள்

	ஆண்டு	விலை
1. மேடும் பள்ளமும்	1961	2.00
2. உதயம்	1978	2.00
3. பாதை	1997	40.00
4. வேட்கை	2000	50.00
5. ஜென்மம்	2005	200.00
6. நிமிர்வு	2009	200.00
7. காலவெள்ளம்	2010	275.00
8. நினைவுகள் அழிவதில்லை	2013	200.00
9. உறவு	2014	275.00
10. பாஞ்சான்	2016	300.00
11. வந்தனா	2017	200.00
12. சாயல்	2019	275.00
13. லெங்கத்துகம (சிங்களம்)	2019	200.00
14. Devers & Demons ஆங்கிலம்	2014	300.00

ஏனைய நூல்கள்

1. உலகத்து நாட்டார் கதைகள்	2002
2. முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள்	2004
3. நாம் ஏன் எழுதுகிறோம்	2012
4. நினைவலைகள்	

தொகுக்கப்பட்ட நூல்கள்

1. ஈழத்துச் சமகால இலக்கியம்	1998
2. ஈழத்து சமகால இலக்கியம்	1998
3. முற்போக்கு இலக்கிய புன்னகைச் சுவடுகள்	2006
4. முற்போக்கு இலக்கிய கவிதைச் சுவடுகள்	2006
5. ஈழத்து முற்போக்கு சிறுகதைகள்	2017
6. இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்	2018

சரம்பூர் கல்லூரி (மேற்கு வங்காளம், இந்தியா)

- 1818 ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- 2018 இல் சரம்பூர் கல்லூரி தனது 200 ஆவது ஆண்டைக் கடந்து இந்தியாவில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரண்டாவது பழமைவாய்ந்த கல்லூரி எனும் பெருமையைப் பெற்றுள்ளது.